10. Årg. OKTOBER 1905. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Olga Ahlman.

Judit Gustafsson.

Innehåll:

Från S. M. K:s höstmöte i Nässjö. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Nya krafter i det gamla Kina. — Familjenotiser. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Från S. M. K:s höstmöte i Nässjö.

Utdrag ur brödernas vittnesbörd.

O. v. Feilitzen: Såsom Fadern har sändt mig, så sänder jag ock eder. Joh. 20: 21.

Dessa Jesu ord gällde icke blott de första lärjungarna utan hafva en mycket vidsträcktare betydelse, såsom framgår af de i hans öfversteprästerliga förbön uttalade orden: »Icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem, som genom deras ord skola tro på mig», Joh. 17: 20. Lärjungarne hade sett och hört, de hade beskådat och med sina händer vidrört lifvets ord, 1 Joh. 1: 1. Skola vi sändas, måste vi först vidröras af det eviga lifvet, träda i personlig, lefvande gemenskap med den uppståndne Frälsaren. Endast då kunna orden i 1 Joh. 5: 11 äga någon giltighet för oss: »Detta är vittnesbördet, att Gud har gifvit oss evigt lif».

Judarne frågade: »Hvad skola vi göra för att verka Guds verk?» Jesus svarar: Först fordras ett Guds verk i edra egna hjärtan genom tron; först måsten I själfva blifva en ny skapelse. Ja, för att verka Herrens verk måste vi själfva vara ett verk af Herren. För att kunna taga emot ordet om sändning måste ett Herrens verk hafva utförts i våra hjärtan. Redan till Gamla Testamentets folk säger Herren: »Låten mig hafva omsorgen om mina barn och om mina händers verk». Israel var framför andra folk ett verk af Herren. Ännu i dag bär det spår af att hafva varit ett ler i krukomakarens hand — ett folk, som Herren haft hand om och fostrat. Om Nya Testamentets folk heter det: »Hvar nu någon är i Kristus, är han en ny skapelse.» »Veten I icke, att I ären Guds tempel?» Nya Testamentets folk är därför framför allt ett Guds verk. Jesu första lärjungar hade vandrat med sin Mästare under flere år, sett hans gärningar och stått under hans inflytande. Ett verk hade blifvit fullbordadt i deras hjärtan. De voro icke samma lärjungar, som då de först kallades. Äfven fastän de alla öfvergåfvo honom och flydde, när han naglades vid korset, var ett oförgängligt verk utfördt i deras hjärtan, större än det verk, som hos Israel blifvit utfördt i det Gamla Testamentets tid. Men de behöfde ändock något mer för att kunna sändas. De behöfde få det nya uppståndelselifvets ande in i sig. Därför blåser också Jesus på dem. Han hade behof af vittnen, och själf hade han fostrat sina lärjungar till att blifva hans vittnen. Men icke blott de första lärjungarna voro kallade härtill. Hvar och en, som blifvit en ny skapelse i Kristus Jesus, hos hvilken Herren har utfört sitt verk, är ämnad att vara ett sändebud, ett sändebud, som skall skickas än hit, än dit, ett sändebud med ett alldeles särskildt uppdrag. Må vi lägga märke till, hvad Herren säger om sin egen sändning! Han talar ofta om den. Det måtte hafva varit mycket viktigt för honom, att han var Faderns sändebud. Fyrtio gånger talar han nämligen härom i Johannes evangelium. Han kommer icke, säger han, i sitt eget namn. Och han hade ett uppdrag, som han längtade att utföra. För att kunna utföra det lämnade han åsido sina egna angelägenheter. Och af vår text se vi, att han på sina lärjungars hjärtan vill lägga samma sändning, som han själf haft. Han hade varit ett ljus i världen; han hade varit midt ibland människorna, såsom den där tjänade. »*Såsom* Fadern har sändt *mig*», säger han, »*så* sänder ock jag *eder*.» Men är det väl blott såsom ljus och såsom tjänare vi skola likna honom? Nej, visserligen icke. Herren Jesus tänker utan tvifvel på hela sitt lif, huru han i allt gjorde sin Faders vilja. Vi vilja tänka på honom äfven under en annan bild, den skönaste af alla, *lammets* bild. Såsom ett lamm var Herren Jesus här i världen. Och om han skall sända oss såsom sina sändebud, vill han sända oss såsom lamm i världen, såsom lamm midt ibland ulfvar, såsom lamm, hvilka hafva offrat sig för honom. Men lamm kunna vi icke blifva af oss själfva, vi måste härför hafva blifvit berörda af det eviga lifvet.

Åt sina barn gifver Herren olika uppdrag. Den ene blir sänd att gå hem till de sina och omtala, huru stora ting Herren har gjort med honom; den andre blir sänd att gå ut på gator och gränder, på gärden och stigar för att nödga människor att komma till bröllopet, ja, somliga sändas ut till jordens ände. Herren vill hafva vittnen i hela skapelsen, öfver hela världen.

Måtte han få föra sitt ord till vår viljas rötter! Måtte han för oss göra det till en verklig hjärtefråga: »Herre, hvad vill du, att jag skall göra?» Du kan vara ett sändebud utan att predika, blott genom att lefva det nya lifvet och på den plats, där du står, gifva skäl för det hopp, som i dig är. Men endast om du står inför Gud, kan du mottaga kallelsen att blifva hans sändebud. Sedan vidgar Herren kretsen för den, som verkat i det fördolda. Har du börjat med att i hemmet vittna om honom, blir du sedan sänd ut på gärden och stigar och kanske till sist ända ut bland hedningarna.

Detta, att Herren vill ha vittnen, vill jag särskildt lägga eder på hjärtat. Herren längtar både för sin egen del och för din skull att få sända dig, att du skall vara en arbetare för hans rike. Han vill, att det, att ditt namn är skrifvet i lifvets bok, skall bli anledning till att andras namn äfven skrifvas där. Jag tänker i dag särskildt på Kina. Kanske har du tänkt: »Det är så många, som behöfva mig hemma.» Det kan vara sant. Men frågan är den: »Hvar vill *Herren* hafva dig? Hvad vill *han*, att du skall göra?» Han har i sin hand en skriftrulle. I den har han sedan årtusenden nedskrifvit kinesernas längtan och böner. Kanske han i dag vill säga till någon: »Låt upp din mun och tag emot den nöd och de behof, som häri stå inskrifna, att du måtte ömma för de många, som gå i mörkret.» Kanske skall rullen i din mun bli söt som honung, såsom den blef för Hesekiel, då han på Herrens tillsägelse åt den rulle, som var fulltecknad med Israels nöd. Måtte Herren i dag få lägga Kinas nöd på våra hjärtan, att det blir vårt hjärtebehof att föra evangelium dit, där så många behöfva det! Vi hafva ingen aning om nöden där. Där finnas 1,500 städer, af hvilka omkring 1,200 ännu sakna missionärer. Nöden är stor, men dörren är öppnad, så att vi kunna gå in och afhjälpa den. Herren, icke någon regering, har öppnat dörren. Regeringarna ha genom att uppväcka fiendskap gjort allt för att stänga den. Kineserna äro villiga att mottaga ordet. Ofta komma underrättelser om huru de bränna sina afgudar. De törsta efter något annat, och de äro tacksamma, då de få evangelium. En tid förföljde de Guds vittnen, men nu hafva de öppnat dörrarna på vid gafvel. Ämbetsmännen, såväl högre som lägre, inbjuda missionärerna, och de, som smakat Guds

evangelium i sina hjärtan, brinna af kärlek till Guds folk. Detta visade sig bland annat vid Hudson Taylors död. De infödda kristna bekostade hans begrafning och bemödade sig på alla möjliga sätt att visa sin tacksamhet, för att han fört evangelium till dem. När Brittiska och Utländska Bibelsällskapet firade sin hundraårsfest, insamlade äfven de troende kineserna tio tusen kronor. De äro fattiga men tacksamma. Långt mer, än vi kunna fatta, längta de efter evangelium. Det bär frukt, och stora skaror strömma till för att höra om lifvets väg. Ej blott Jeruslärans utan *Jesuslifvet* förkunnas därute. Kineserna själfva vittna om, att deras lärde mäns skrifter, om de ock äro goda, dock sakna kraft. Jesu ord åter, det se de inför sina ögon, gifver människorna kraft att göra det goda. Du har Jesuslifvet inom dig. Detta lif vinner daglig förnyelse genom umgänge med Jesus. Står du inför honom i en lyssnande ställning, och frågar du dag för dag: »Hvad skall jag göra?» då kan jag till dig öfverlämna detta Jesu ord: »Såsom Fadern har sändt mig, så sänder jag ock eder». Herren skall förverkliga det för dig. När han vill, då skall du gå, det vet jag. Jag vet ej, om det blir till Kina, som i dag är föremål för vår bön, eller till något annat land. Herren själf vill visa dig det.

Detta Jesu ord kunde ej mottagas af världen. Så är det ännu i dag. Det är taladt endast till dem, som vidrört det eviga lifvets ord, som stå i gemenskap med Jesus. Du kan ej gå att utföra något för honom, om icke han lefver i ditt hjärta. Hvad han då för in i ditt hjärta, det har du att bära ut till andra. Därför är det angeläget, att vi umgås med Herren, »Men», kanske någon säger, »detta Jesu ord är ett gammalt ord, som egentligen gällde de första lärjungarna. Det kan ej vara så viktigt nu, som det var då.» Det är *ännu viktigare nu*, ty tiderna äro sådana, att vi förstå, att det hastar emot den tid, då vreden kommer öfver folken. Köpen därför tiden! Just därför att det är ondt om tid, är det så mycket angelägnare att predika frälsningens budskap. Konungens ärende är brådskande. Hednavärlden står öppen. Hvad gör Guds folk? Den, som ej får uppdrag att gå ut, skall dock vara en bedjare, en förebedjare för dem, som därute stå i striden, omgifna som de äro af hedendomens onda makt och inflytande. Nu gäller det att bedja för Kina. Måtte Herren därför i första hand sända eder ut såsom *förebedjare!*

E. Folke: Es. 6: 8. En profet under Gamla Testamentets tid var å ena sidan en siare, d. v. s. en sådan, som stod inför Gud och skådade in i hans hemligheter, men å andra sidan var han också en profet i egentlig mening, d. v. s. ett Guds sändebud i världen, som förkunnade Guds sanning för människorna. Han var en Guds man eller med andra ord, han var Guds tillhörighet och stod till Guds förfogande. Men under gamla förbundets hushållning var det aldrig Herrens mening, att endast några undantagsmän ibland Guds folk skulle intaga denna ställning, ty Moses utbrister i 4 Mos. 11: 29: »O, att hela Herrens folk vore profeter, och att Herren gåfve sin Ande öfver dem!»

Vid gryningen till Nya Testamentets tid finna vi, att Johannes döparen, den störste af alla profeter, först skådade Guds Lamm, och som en följd af detta skådande kom vittnesbördet: »Se Guds Lamm!» Detsamma var förhållandet med Jesu första lärjungar. Vi läsa om dem, att de stannade hos Jesus, och att de, så snart de i stillhet lärt känna Jesus, gingo ut och sökte föra andra till honom. Och att det äfven i denna tid lika litet som under det gamla förbundet är Herrens mening, att endast några vissa af Guds folk skulle intaga denna profetställning, framgår af Pauli uppmaning i 1 Kor 14: 1: »Sträfven efter de andliga gåfvorna, dock mest efter att profetera», en uppmaning, som af aposteln ställdes till hela den korintiska församlingen.

Men för att blifva en Guds profet måste man blifva invigd därtill af Herren själf. Detta kapitel visar oss, hvad en sådan invigning innebär. Vi läsa här, att den kan endast ske i helgedomen inför Guds ansikte. Det är där, Herren uppenbarar sin härlighet. En Guds profet måste känna sin Gud såsom härlig och stor, så att Herren må få sin rätta plats i hans lif. Johannes vittnar därför om sig och säger: »Han måste tillväxa, men jag måste aftaga.» Inför Guds ansikte måste han lära känna sin egen ringhet och Guds storhet. Där måste han vidare blifva medveten om Guds helighet och om sin egen syndfullhet samt mottaga rening. Han måste också där mottaga en personlig kallelse af Herren själf för att kunna vara hans sändebud. Men han lämnas ej åt sig själf med denna kallelse, utan Herren har också förbehållit sig att själf undervisa sin profet om sina vägar.

Profeten Esaias tid var en betydelsefull tid i Guds rikes historia. Å ena sidan var det en kraftig väckelse under den fromme konungen Hiskia, men å andra sidan mognade också den stora massan af folket för domen. Det var under en sådan tid, som Herren kallade och utrustade flertalet af sina profeter. Och påminner ej vår tid mycket om den tiden? Höra vi ej, huru Guds Ande går fram på jorden t. ex. i Wales? Men märka vi icke också, huru den ogudaktiga människovärlden mognar till sin dom? Höra vi ej, hur äfven hednafolken öppna sina hjärtan för evangelium? Hvilka rop hafva vi ej hört från Kina! Herren kallar nu ifrigare än någonsin sitt folk att träda in i helgedomen för att invigas till hans profeter och utsändas i världen som hans sändebud. Äro vi redo? Fatta vi, att vi äro Guds tillhörighet, och stå vi till hans förfogande?

Två systrar skola i dag invigas för att tjäna Herren i Kina, men Herren behöfver flera. Han vill, att hela hans folk skall helgas till att vara hans profeter, villigt att brukas af honom, som han vill.

Ingeniör K. G. Magnusson: *»Jag nitälskar för eder med Guds nitälskan, emedan jag har trolofvat eder med en enda man för att ställa fram för Kristus en ren jungfru.»* 2 Kor. 11: 2.

Vid trolofning har man gjort sitt val och ställt sin trolofvade på en plats, som ingen annan kan intaga. Herren talar ofta om sig och sitt folk såsom trolofvade. Det gamla Israel kallade han sin brud. Han fann henne fattig och utblottad. Han tog henne för sin egen skull, 5 Mos. 7: 7. I Nya Testamentet är det Guds församling, som bytt plats med det gamla Israel. Det är om henne, han här talar. Det var, när Herren Kristus dog, som han vann sin brud. Den kristna församlingen består af enskilda själar i lifsgemenskap med Jesus. Hvad innebär denna trolofning? Det är mer än ett blott hörande af evangelium. Det är något annat än att blott

kunna tala om Herren Jesus eller blott veta något om honom. Det är icke blott att betrakta Jesus som läromästare och föredöme utan att träda i personlig lifsgemenskap med honom. Man kan veta mycket om en person och äfven taga honom till exempel utan att därför hafva kommit i personlig beröring med honom. Men trolofning uttrycker ännu något mera än att i vanlig mening komma i beröring med någon. Här äro t. ex. två, som idka affärer tillsammans. De hafva mycket att göra med hvarandra, de känna hvarandra, men dock saknas det förtroliga förhållande, som här omtalas. Trolofning är en hjärteförening mellan två parter. Må hvar och en fråga sig: »Har *jag* tagit detta steg? Har jag kommit i denna personliga gemenskap med Kristus?» Det är en fara, att många blott i det yttre sluta sig till de kristna, antaga det kristna namnet och bära en kristlig prägel. Man har aldrig kommit till någon afgörelse, till någon hjärtegemenskap, aldrig kommit som en förlorad syndare till syndares frälsare.

Något högre eller större ord än detta: »Jag har trolofvat eder med en enda man för att ställa fram inför Kristus en ren jungfru», kan ej sägas. Det visar, huru stor Guds kärlek är. Icke för vår utan för sin egen skull älskade han oss. Det visar icke ett blott och bart förbarmande, utan det är ett utflöde af hans rika, varma, fulla hjärta. Hur skall jungfrun motsvara en sådan kärlek? Mitt hjärta är så kallt. Jag har ingen kärlek. I jordiska förhållanden fordras, att hjärta möter hjärta. Här få vi komma med våra kalla hjärtan, sådana de äro, till Jesus och bedja honom om kärlek! »Däruti består kärleken, icke att vi hafva älskat Gud, utan att han har älskat oss.» — Här knytes ett band mellan dig och Jesus, starkare än något jordiskt band. — »Med en *enda* man!» Vårt sinne är så benäget att trots trolofningen vändas bort. Något kommer så lätt emellan. Bandet blir visserligen ej slitet, men Frälsaren får dock icke vara det enda glädjeämnet. Om Demas heter det, att han fattade kärlek till denna världen. O, att vi kunde säga, att intet har stulit vår kärlek! Det är en verklig fara för de kristna att kallna i kärleken. Hur är det i dina affärer och ditt hvardagslif? Finns där något, som sårar Guds Ande? Hvar och en rannsake sig själf!

Målet med trolofningen är att »ställa fram en ren jungfru». Huru äro vi icke af naturen besmittade af synd! Huru mycket har icke Guds Ande att döma i vårt lif! Det onda sitter dock så djupt, att vi ofta nog icke se det. Hur är det icke t. ex. med själfviskheten! Hjärtat gripes af bäfvan, och man tänker: »Hur skall jag få vara med, då målet är så högt?» När Anden kommer för att visa oss ogräset, skola vi ej draga oss tillbaka. Om Anden bedröfvas, göra vi en stor förlust. Skall Anden rena oss, fordrar han beredvillighet. För rensningen använder han ofta sådant, som vi ej tycka om, t. ex. motgångar i affärer, förlust af vänner o. s. v. Detta för att fullkomna oss. Må vi därför ej draga oss undan hans tuktan utan säga, när han kommer: »Tag bort, hvad som behöfver tagas bort, blott jag rensas och fullkomnas!» Hvad som gäller om församlingen i dess helhet, gäller ock hvarje enskild.

Trolofningen är emellertid trots all dess ljuflighet ej det sista. Det kommer en tid, då vi skola skåda brudgummen ansikte mot ansikte. Då skola vi tacka för hvarje afklädande. Om vi då kunna ångra något, är det väl, att vi varit så tröga och stundom dragit oss undan Andens tuktan. Må det därför blifva så, att vi af hela hjärtat följa och tjäna Jesus, att vi en gång få vara med bland dem, som kallas för »hans brud»!

J. Holmgren: Text Matt. 9: 2—8. Af denna berättelse må vi hämta någon lärdom angående trons verk i missionsarbetet.

Enligt en annan evangelist voro de fyra, som buro den lame mannen till Jesus. Utan tvifvel hade de själfva erfarit frälsning, ty innan man gjort det, bär man icke andra till honom. Men sedan man själf smakat, huru ljuflig han är, blir det en ifver i hjärtat att vara med om att föra andra till honom.

De fyra enades om en god gärning. Den lame mannen hade varit en alltför tung börda för *en*. Men de fyra kunde, hvad ej en förmådde. Så må vi hjälpas åt och upplifva hvarandra till kärlek och goda gärningar! Alla gåfvorna i Guds församling behöfvas för Guds verk, och när de enas, utföra de stora ting. Men hvad dessa fyra gjorde, det gjorde de i tron, och därför lyckades deras verk. Trons verk lyckas alltid. När Jesus såg deras tro, sade han till den lame: »Var vid godt mod, min son, dina synder förlåtas.» Och sedan gjorde han den lame helbrägda. I missionen är det så viktigt, att det är tron, som uppbär verket. Intet annat duger. Paulus säger också: »I Jesus Kristus gäller hvarken omskärelse eller förhud något, utan tro, som är verksam i kärlek.» Jesus manade också ofta lärjungarne att tro. »Hafven tro!» säger han vid ett tillfälle. Vid ett annat frågar han: »Huru kommer det till, att I icke hafven tro?» Och i sitt afskedstal säger han: »Tron på Gud och tron på mig.»

Tron öfvervinner de svårigheter, som möta. Det var svårt att komma fram med den lame till Jesus. Så mycket folk var samladt, att de ej kunde komma in. Skulle de vända om? Nej, de begifva sig upp på taket med den lame, taga hål på detta och släppa ned honom framför Jesu fötter. Tron gifver uthållighet och besegrar svårigheterna. I missionen möta många svårigheter. Den sanna missionsvännen håller ut. För tron är ingenting oöfvervinneligt. Detta är segern, som öfvervinner världen, vår tro.

Jesus uppmuntrar tron och stärker den. När Jesus frälste mannen och gjorde honom helbrägda, blefvo de, som burit honom, rikligen belönade. De blefvo uppmuntrade och stärkta i sin tro på Jesus. De sågo på hvarandra och voro glada. De hade lyckats. Så få ofta de missionsvänner göra, som arbeta tillsammans. Genom att Herren gifver framgång åt verket, stärker och uppmuntrar han sina tjänare. Dessa män blefvo genom sitt trosarbete själfva vederkvickta. Mannen blef frälst och helbrägda, och många prisade Gud.

Måtte tron hos oss, kära missionsvänner, bära sådana härliga frukter till Guds förhärligande! De som skåda upp till honom varda upplysta, och deras ansikten behöfva ej blygas.

* * *

Tvänne systrar, som antagits till missionärer och voro närvarande, skulle afskiljas vid mötet, nämligen fröknarna *Judit Gustafsson* från Nässjö och *Olga Ahlman* från

Värmdö. Före afskillningen riktade sekreteraren några uppmuntrande och manande ord till dem med ledning af ordet:

Tron på Gud, så varden I trygge, och tron på hans profeter, så sker eder lycka.

Många svårigheter och trångmål möta i en missionärs lif. Den egna kraften och visheten förslå ej långt. Mycket större krafter behöfvas, och dessa gifver Herren, då vi i tron se upp till honom. Det ligger därför sådan trygghet uti att tro på honom, den trofaste Guden, som aldrig sviker. Så trofast är han, att icke ett enda af alla de goda ord, som han tillsagt sitt folk, har uteblifvit. Tron därför på honom! Tron, såsom vår fader Abraham trodde! När han var i den vanskligaste ställning, som väl en människa kan komma uti, och när det för honom såg ut, såsom om alla Guds löften skulle blifva om intet, *tänkte han: Gud är mäktig.* Huru stora svårigheter och pröfningar, som än kunna möta eder, stån fasta i tron och tänken: *Gud är mäktig.* Han är mäktig alla dagar och i alla förhållanden. Tron på honom! Tron så, att det af edert lif måtte flöda strömmar af lefvande vatten.

Genom bön och händers påläggning afskildes de båda systrarna för det verk, hvartill Herren kallat dem. Flera vänner gåfvo dem minnesord, bland dem äfven fröken Gustafssons fader, som yttrade: »Fastän Guds frälsning är lika fri som solens strålar, har det alltid varit förenadt med kamp att mottaga den, och detta få icke minst de erfara, som gå ut till hedningarne. Mitt minnesord till eder läses i 1 Tim. 6: 12. Jag önskar till Gud, att I mån kämpa denna trons kamp, att I, då striden är slut för eder, mån kunna säga såsom aposteln i 2 Tim. 4: 7. Jag är glad öfver att han, som kallat eder att vara sina vittnen, är mäktig, — mäktig att hjälpa eder, bevara eder och föra eder igenom. Han sade: Jag är med eder alla dagar intill världens ände. Herren vare lof, vi ha ingen orsak att misströsta, utan vi få, såsom blifvit betonadt, tro på Gud. Han ger seger åt de sina.»

Systrarna lämnade äfven till missionsvännerna tänkespråk och begärde deras förböner. Fröken Ahlmans minnesvers var denna: »För öfrigt, mina bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt, såsom ock hos eder», 2 Tess. 3: 1; fröken Gustafssons: »Trofast är Herren, som kallat oss, han skall ock göra det», 1 Tess. 5: 24. Dessa ord grepo djupt. Man såg tårar i mångas ögon. Förvisso skola missionsvännerna ej glömma dessa Herrens tjänarinnor utan komma ihåg dem i sina förböner.

* * *

Vid den gemensamma middagen, som hölls på det mindre missionshuset, lämnade sekreteraren utdrag ur bref, som nyligen anländt från missionsfältet. De till ett hundratal uppgående missionsvännerna sände hjärtliga hälsningar till missionärerna, särskildt till syskonen Berg och fröken Ida Andersson, som voro från trakten.

* * *

Mötet i Nässjö var mycket talrikt besökt. Somliga hade kommit långväga ifrån. Vår bön till Gud är, att det utsådda ordet måtte blifva till välsignelse för dem, som hörde. Vännerna i Nässjö visade oss mycken kärlek, som vi med tack till Gud vilja bevara i våra hjärtan. Välsigne Herren dem alla med mycken frukt till själars frälsning!

* * *

Judit Gustafsson föddes i Nässjö den 11 febr. 1882. Hennes far är landtbrukaren C. J. Gustafsson, Bodanäs. Redan som litet barn var hon sökt af Gud, men någon bestämd öfvergång i hennes hjärta ägde icke rum, förrän hon var mellan 15—16 år, då hon vistades i den Storckenfeldtska skolan i Jönköping. Här kom hon till frid med Gud den 6 dec. 1897. Kort efter Judits omvändelse vaknade hos henne intresse för missionen, och såsom sitt högsta framtidsmål satte hon att en gång få gå ut till hedningarna med fridens budskap.

Hösten 1901 genomgick Judit en bibelkurs vid Götabro i Nerike. I söndagsskolan arbetade hon med stor glädje.

Förliden höst inlämnade hon sin ansökan till Svenska missionen i Kina samt antogs på prof. För att förbereda sig för sitt blifvande kall vistades hon först fyra månader på Miss Soltau's hem för kvinnliga missionärskandidater i London och sedan i tre månader på Flens lasarett i och för genomgående af en kurs i sjukvård.

Olga Ahlman föddes den 22 maj 1880 på Ljusterö; fadern var landtbrukare. Från sin tidigaste barndom besökte hon söndagsskolan. Det där utsådda ordet bar frukt. Vid 8 års ålder lämnade hon sitt hjärta åt Jesus och fick härför bland kamraterna lida mycken försmädelse, t. o. m. hugg och slag. Året därefter dog hennes far.

Efter sin konfirmation år 1894 bad Olga sin mor, som då var omgift, om tillåtelse att få lämna hemmet för att försöka lifvet på egen hand. Hon ville försörja sig själf. Det begärda samtycket lämnades ehuru motvilligt, och den unga flickan begaf sig ut i världen. I sitt inre var hon vid denna tid fridlös och olycklig. Hon hade vandrat bort från Herren. Korsets enkla väg ville hon icke nu gå såsom i barndomen utan försökte i egen kraft vinna frälsning. När dessa försök misslyckades, sökte hon slå bort alla allvarliga tankar och lefde så en tid helt sorglös. Men tomheten i det lif, hon förde, gjorde sig alltmer gällande. På vintern 1894 tillfrågades Olga i en bod — hon hade då plats i Stockholm — af en för henne okänd ung kvinna, om hon älskade Jesus. Detta gjorde slut på hennes motstånd. Det blef en kamp på lif och död, men Gud vann seger.

Redan år 1898 hade Herren på hennes hjärta lagt Kinas stora missionsbehof. Kallelsen från Gud blef allt tydligare. Men huru erhålla utbildning? Medel saknades ju alldeles. På hösten 1899 fick Olga se en annons i en tidning om att två svenska flickor önskades på en plats i Glasgow. Anmälan skulle göras genom K. F. U. K. Här vore ett tillfälle att få lära engelska. Olga och en god vän anmälde sig till platsen och reste ut till Glasgow. Efter att hafva varit på platsen i fråga något öfver ett år, sökte vår syster inträde som elev vid ett af Glasgows större fattigsjukhus, allt med tanke på sitt blifvande missionärskall. Hon antogs och genomgick här en fullständig kurs under 3 år. Hon erhöll sedan plats på en afdelning såsom öfversköterska på samma sjukhus. Under sina lediga stunder var det hennes glädje att få deltaga i arbetet på det skandinaviska sjömanshemmet i Glasgow.

Förliden febr. inlämnade hon sin ansökan till Svenska Missionen i Kina.

Hancheng den 5 juni 1905.

I Herren älskade missionsvänner!

Från vårt för hela distriktet gemensamma missionsmöte i Hancheng sista dagarne af april vill jag här meddela ett och annat, som jag hoppas skall mana eder till såväl bön som tack och lof till Herren.

Ett häftigt regnande hindrade ej få af våra vänner från att komma. Antalet af de »intresserade», som kunde hörsamma församlingens inbjudning, belöpte sig till ej fullt 90 personer. En mycket god ande rådde dock under högtidsdagarna, och predikningarna tycktes ej förfela sitt mål.

En liflig diskussion hölls öfver frågan: Till hvilka är löftet om Anden gifvet, och huru skola *vi* komma i besittning af löftets innebörd? hvarvid det bland annat var kärt att lyssna till ett par inlägg från våra äldsta medhjälpare.

Den 30:de på f. m. hade vi dopförrättning, som föregicks af ett kort, allvarligt föredrag rörande vikten af det steg, som de närvarande dopkandidaterna stodo färdiga att taga. Därpå fingo dessa inför församlingen aflägga sina doplöften, hvarefter vi samlades omkring dopgrafven. Under högtidlig stillhet, äfven från de utomstående åskådarnes sida, försiggick akten. Dock kändes det tomt, att vi af 18 personer, som församlingen för en tid sedan rekommenderat till dop, nu endast skulle få välkomna sju (5 män och 2 kvinnor). Af de andra hade några genom regnet hindrats att komma. Andra åter hade vi på grund af gjorda upptäckter måst behålla på prof en tid.

Den första, som mottog dopet, var en 55-årig man vid namn Hsüin, som, ehuru hans hem är beläget omkring en half mil härifrån, under de sista tre åren högst sällan varit borta från söndagsgudstjänsterna.

Den andra var en 42-årig man, som under de sista $2^1/_2$ åren under olika perioder varit anställd i vår tjänst. Han var en af de först intresserade i P'ei chuang, hvilka, efter att ha afvant sig från opium i Hotsin, under $^1/_2$ års tid brukade samlas till gemensam uppbyggelse i sina hem, innan ännu någon utländing besökt dem och regelbundna gudstjänster kunnat anordnas i deras by. Att döma af hans tro på Herren och kärlek till sanningen borde han ha varit med bland den grupp af P'eichuang kristna, som döptes för snart 7 år sedan. Men som hans karaktär hade visat sig svag, till följd hvaraf han flera gånger fallit i opielasten, blef hans dop uppskjutet.

För $2^1/_2$ år sedan afvande jag honom för 4:de gången, och rekommenderades han nu varmt till dopet af såväl församlingen som sina kamrater. Stor var ock vår glädje att nu se honom, som vi mången gång »med smärta födt», sålunda på visst sätt inbärgad.

Den tredje var en snickare och murare, omkring 48 år gammal, vid namn Ts'u, som mot arbete på vårt kapell för $2^1/_2$ år sedan fick afvänja sig från opium. Han såväl som ett par andra kom till sann tro på Herren, innan kapellet var färdigt. Hemkommen härifrån utkastade han ock sina afgudar och har sedan dess oaflåtligen samlats med de troende till gudstjänsterna i Si-Üen.

Den fjärde var en kolare, omkring 45 år gammal, vid namn Ki Paosan, som för $2^1/_2$ år sedan för andra gången hos mig afvande sig från opium. Vid detta tillfälle beslöt han i förening med sin gamle gode — och de sista åren allt trofastare — vän Ts'u (den nyssnämnde snickaren) att i tro på Kristus börja ett nytt lif. Genom Herrens hjälp ha de ock hittills hållit detta beslut. Deras glädje var stor öfver att nu gemensamt få upptagas i församlingen.

Den femte var en ung jordbrukare (under vintrarna gårdfarihandlande) vid namn Hsü, som på marknader, där vi slagit upp vårt tält, i närheten brukat utbreda sina varor, *ofta* i hemlighet lyssnat till ordets predikan samt äfven köpt och flitigt läst våra böcker. Sistlidne höst, då jag hemkom från en resa, berättade mig evangelisten, att Hsü kommit $1^1/_2$ mil för att forska i läran, att han visade det allvarligaste intresse samt ådagalade ovanlig intelligens. Från den stunden satte jag mig i förbindelse med honom och hänvisade honom för sabbatens firande till 3 f. d. opiepatienter, som bodde $^1/_3$ mil från hans hem, och i hvilkas by vi just påbörjat regelbundna gudstjänster. Från den tiden var Hsü en trogen gudstjänstfirande, och det har varit oss en stor uppmuntran att under $^1/_2$ års tid få bevittna det nådens verk, som utförts i hans själ. På grund af sina klara vittnesbörd i sin omgifning har han under sistlidne vinter ej ådragit sig liten förföljelse men också lyckats verkligt intressera några, som vi redan uppfört å »sökarnas» lista.

Af de två kvinnor, som döptes, var den ena en änka vid namn T'ui. Hon blef jämte sin man, en jordbrukare, intresserad i läran för två år sedan. I fjol höst dog mannen, men det oaktadt har hon fortsatt att om söndagarna på sina små fötter vandra den $^1/_2$ mil långa vägen till gudstjänsterna, hvarför hon ock fått lida mycken förföljelse af sin son och sina grannar.

Ki-ta-sao, den andra kvinnan, är hustru till en »afdankad» f. d. bankägare. Hon räknades till våra intresserade redan före vår hemresa hösten 1899. Det är dock först de sista två åren, som hon visat ett verkligt uppvaknande. Att lefva som kristen med en så lågsinnad man, som hon har, är i sanning ingen lätt sak.

Glömmen ej dessa sju i edra böner! Ki-ta-sao behöfver särskildt ihågkommas.

Tillströmningen till våra missionsmöten denna vår har varit mindre än under föregående år, hvilket, förutom det att nyfikenheten ju alltid till en början lockar många, har sin grund däri, att vi, för att slippa s. k. »brödkristna», ha utsändt personlig inbjudning endast till sådana, som vi funnit vara intresserade. Vi ha emellertid att prisa Herren för: 1) att församlingen tillväxt inåt, 2) den rörande villighet, hvarmed den i sin stora fattigdom gjort sina pekuniära uppoffringar.

Med afseende å den sista punkten skall det säkert glädja eder höra, att församlingarna i Si-Üen och Hancheng denna vår bestridt konferensutgifterna ej blott för de infödda utan äfven för oss utländingar och våra djur. Dessa kostnader ha ända till för 3 år sedan bestridts af oss missionärer, ur vår privata kassa. När jag nämner att kostnaderna ensamt för konferensen i Hancheng uppgingo till omkring 70 kr., så framträder tydligt församlingens ökade pekuniära bärkraft och ännu klarare dess offervillighet, för hvilken vi af hjärtat tacka Herren.

Till slut vill jag omnämna, att vi denna vår måst

skiljas från tre af våra kvinnliga medarbetare, och att den fjärde, fröken T. Hattrem, vill Gud, till hösten kommer att resa hem för att hvila. Våra *bästa* utsikter nu äro att i stället för dessa fyra möjligen få *en*, som kan uppta deras mantel. Är icke detta ett underligt sätt, hvarpå våra ständiga böner om flera kvinnliga medarbetare för Hancheng och Ho-iang med dithörande områden blifvit besvarade?

Vänner, tagen ej illa upp, att vi om och om igen påminna om Herrens ord: »*Skörden är mycken*, och arbetarna äro få. *Bedjen* fördenskull skördens Herre, att *han utsänder* arbetare till sin skörd!»

Min hustru och våra medarbetare N. Högman och fröken Hattrem förena sig med mig i innerlig hälsning till eder.

Tillgifnast i Herren
Rob. Bergling.

Axplock från fältet.

I missionärernas redogörelser för månaderna april—juni meddelas följande:

Evangelistskolan i Yuncheng pågick detta kvartal utan afbrott.

Opieasylverksamhet bedrefs i Haichow, Han-cheng, Sinan Hsien och Honan Fu.

Tältpredikan hölls under de stora marknaderna inom de två sistnämnda distrikten äfvensom i Tongchowdistriktet. I Haichow var predikotältet uppslaget under 23 dagars tid, och predikades då bittida och sent för lyssnande skaror.

Missionsmöten höllos under det 2:dra kvartalet på nästan alla utstationerna. På folket synes det göra ett djupt intryck att se *skaror* af kristna på detta sätt samlas för att tillbedja och lofva Gud.

I de olika *skolorna* höllos i maj och juni examen och afslutning. Gosskolan i Puchow var besökt af 13 lärjungar, gosskolan i Sinan Hsien af 8. Flickskolan i Puchow hade 19 elever, skolan i Yungning 18, 12 flickor och 6 gossar.

Såsom *dopkandidater* anmäldes vid vårens stormöten många af sökarne, däribland *sju* i Honan Fu.

För att söka afhjälpa den stora okunnigheten i läsning och i Guds ords kännedom beslöts på våren, att denna höst en skola skulle öppnas för yngre män i *Ishi*. De, som önskade få vara med, inbjödos, antingen de kunde bidraga till sitt underhåll eller icke.

* * *

Missionär *G. Ad. Stålhammar* skrifver i ett bref följande, som förvisso skall glädja missionsvännerna, men äfven är ägnadt att mana till större nit:

»Jag har ofta en känsla af Herrens stora godhet, som ledt omständigheterna så, att jag får och kan arbeta här ute i Kina under så goda förhållanden. Jag bor här ute på landsbygden, och intet hindrar i yttre afseende verkandet af Herrens verk. Vi ha hus och hem, snälla bröder, trogna grannar, mat och kläder. Med ett ord, jag är så lycklig, som jag kan tänka mig att vara här på jorden i jordiskt afseende. Ja, Herren har gifvit vidt öppnade dörrar, men det gäller att gå in! Det gäller att utföra arbetet, att nå själarna och i Jesu namn vinna dem. Och jag kan blott i mitt hjärta sucka: Herre, led mig och utför ditt verk genom mig!»

Nya krafter i det gamla Kina.

Den viktiga järnvägslinien mellan *Peking* och *Hankow* är nu fullbordad och likaså den öfver 2 eng. mil långa bron öfver Gula floden. Denna ståtliga bro med sina 102 spann befors af det första tåget den 11 juni detta år.

* * *

Genom det kinesiska kejserliga postväsendet, som för endast några få år sedan ordnades af engelsmannen sir Robert Hart, postbehandlades år 1904 72,150,000 paket och bref emot 49,250,000 året därförut. I Kina finnas nu omkring 1,200 postkontor.

* * *

Det *japanska* inflytandet gör sig alltmer gällande. Under det gångna året var det väl knappt någon viktigare plats inom kejsarriket, som icke besöktes af japaner. Högste chefen inom handelsdepartementet är en japan. Flertalet af landets 23 militärakademier stå äfven under ledning af japanska officerare och lärare. Omkring 5,000 kinesiska studenter studera för närvarande i Japan. I provinsen Si-chuen t. ex. har hvarje distriktsstad skickat tre studenter till Japan, där deras underhåll bestrides af provinsens allmänna medel. Länge dröjer det nog icke heller, innan flertalet professorer vid landets nyinrättade högre lärdomsskolor utgöras af japaner.

* * *

Förunderligt hastigt moderniseras stad efter stad i Kina.

Så t. ex. skrifver en missionär från Cheng-chow i Honan:

»Sedan vi kommo hit, den 1 sept. 1904, har staden erhållit ett ordnadt polisväsende, och hafva lyktor uppsatts på gatorna. Vidare har införts, att posten till Kai-feng Fu och Honan Fu befordras till häst i stället för till fots. Utanför stadsmuren, d. v. s. mellan den gamla staden och järnvägen, har en helt och hållet ny stad blifvit planerad.»

En annan missionär skrifver från Kai-feng Fu, provinsens hufvudstad:

»Högre skolor hafva i år öppnats, hvari lärjungarne beredas för inträde i det för två år sedan inom provinsen öppnade universitetet för kinesisk och västerländsk lärdom.

Ett mynt har byggts utanför staden, och de första honanesiska mynten hålla nu på att präglas. Det kejserliga postverket har här i staden ett centralkontor med utländsk inspektor. Bland militären har rådt mycken rörelse. Nya trupper hafva bildats, och en militärakademi har öppnats. En god makadamiserad väg har anlagts, och telefon har inledts mellan rådhuset och lägerplatsen. En sidobana skall snart byggas, som 50 eng. mil (omkring 8 svenska) härifrån skall förena sig med den stora hufvudlinien Hankow—Peking.»

Hvad som sagts om dessa båda platser, gäller om många andra. Men må dessa exempel vara nog för att

visa, hurusom nya krafter äro i arbete för att omskapa det gamla Kina.

Härom vittnar ock den alltmer växande efterfrågan på *utländsk litteratur*. Icke nog med att numera utgifvas 150 dagliga, vecko- och månadstidningar, en hel flod af litteratur öfversvämmar för närvarande Kina. Blott under de sista åren ha 2,361 *böcker* utgifvits, däraf öfver 1,000 af kinesiska förläggare. Glädjande är, att i öfver 600 behandlas kristendomens sanningar, något, som likväl ej innebär, att icke vida mer just i detta afseende behöfver göras.

Familjenotiser.

Den 1 juli erhöllo makarna Bölling en *dotter*. Den lillas namn är *Ingrid* Maria.

Förlofning har ingåtts mellan missionär *V. Vester* och fröken *Thora Hattrem*. Den senare, som vistats i Kina sedan 1899, och som hittills stått i C. I. M:s tjänst, ehuru hon haft sitt arbetsfält bland S. M. K:s missionärer, är för närvarande på väg till hemlandet i och för en välbehöflig hvila.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Från missionsfältet insända böneämnen:

Flere unge män för evangelistskolan i Yuncheng. Välsignelse öfver dem, som äro där.

Flere arbetare, män och kvinnor, från hemlandet.

Välsignelse öfver undervisningskursen för unge män i Ishï.

En ledare för arbetet på utstationen Nien-ch'i i Honan.

För utstationerna *Suen-chuang* och *Lin-chin* (tillh. Ishï-distriktet), att Herren måtte gifva dessa platser evangelister, som kunna bo i de till kapell inredda husen samt undervisa och leda de få troende, som i dessa byar finnas. Särskildt i Suen-chuang är det i andligt afseende ganska likgiltigt.

Kvinnliga medhjälpare för Han-cheng.

Tacksägelseämnen: att hälsotillståndet bland missionsarbetarna i allmänhet varit godt under sommaren. Att Anna Janzons hälsa förbättrats. Att två systrar dessa dagar kunnat utsändas till Kina.

Om de troendes *förböner* för dem anhålles, att de må bli bevarade på den långa färden, som de begynte den 23 sept., samt i Herrens hand dugliga redskap i arbetet för kinesernas frälsning.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under september månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
560.	S. K., Stockholm	36: 35	
561.	Onämnd, gm M. S., Mora	50: —	
562.	»Tackoffer»	50: —	
563.	»Herren förser»	50: —	
564.	Sparbössemedel fr. Alingsås	27: —	
565.	Auktions- och gåfvomedel från Sigtuna gm P. J.	100: —	
568.	»Elsas minne», E. O., Svillinge, Fellingsbro	50: —	
	Transport kr.	363: 35	
569.	A. R., Forserum	20: —	
570.	2 Krön. 14: 11	500: —	
572.	C. G. B., Stockholm	15: —	
573.	F. H.	5: —	
574.	K. E., Bennebol, Knutby	12: —	
575.	A. D., Jönköping	1: 50	
576.	A. S., Stockholm	10: —	
577.	En födelsedagsgåfva	10: —	
578.	Fr. Sandseryds och Åse mfg:ar gm S. E. H.	200: —	
579.	»Tackoffer». »Herren är min räddare.» Ps. 144: 2	20: —	
580.	I. F., Fornaboda	15: —	
581.	K. A. D., Finland	3: 58	
582.	Auktionsmedel gm H. R., Malmö	25: —	
583.	B. E., Stockholm	3: —	
584.	Kollekt vid Kontraktskonvent gm E. B., Odensvi	11: 67	
585.	Kollekt i Figeholm d. 17 sept. gm M. K.	4: —	
587.	M. B., Torpa, Jönköping	5: —	
588.	J. G., Bodanäs, Nässjö	25: —	
590.	J. S., Huskvarna	10: —	
591.	Mullsjö arbetsförening gm C. L.	50: —	
592.	Kollekt i Ulricehamn gm K. L.	10: 47	
593.	Kollekt vid missionsafton å K. F. U. M:s lokal i Falköping gm P. T.	15: 50	
594.	D:o i Lindesberg gm C. C.	35: —	
595.	Senapskornets försäljning i Kumla den 21 sept. gm H. F. till A. Hahnes och V. Vesters underhåll	190: —	
596.	»Från en missionsvän i Kumla»	100: —	
597.	Värnamo jungfruförening gm C. U.	100: —	
598.	Kollekt 17: 40. Resemedel 5 kr. gm C. U., Värnamo	22: 40	
599.	Kollekt i Eksjö gm S. J.	17: 37	
600.	Resemedel gm O. E., Vånga	5: —	
601.	Risinge missionsförening gm K. O. A.	25: —	
602.	Kollekt i Risinge gm K. O. A.	13: 65	
604.	M. F., Nacka, Alnö	21: —	
605.	»Till hans förhärligande»	1,200: —	
606.	S. W., gm F. M., Glemmingebro	5: —	
607.	Onämnd, Skåne, gm d:o	10: —	
608.	H. Ö.	500: —	
609.	Tackoffer från Bibelkursen, Mariestad gm E. D.	100: —	
610.	K. E. B. Gbg gm A. R. kr. 7; L. J. W. gm d:o 25; A. & E. R. kr. 20 till makarna Böllings underhåll	52: —	3,731: 49
	Till särskilda ändamål:		
566.	Herrens tionde till Stålhammars till hjälp i evangelisationsarbetet	5: —	
567.	E. U. Kvartalsafgift till infödd evangelist i Hancheng	50: —	
571.	Till en bibelkvinnas underhåll af N. K. och L. H., Kristiania	50: —	
586.	Fr. Kistegårdens missionsvänner till N. Högman att utdelas bland nödlidande gm L. N.	50: 85	
589.	K. O., Huskvarna till läraren Uangs underhåll	200: —	
603.	Till infödd evangelist åt Maria Pettersson gm M. K., Kristdala	80: —	435: 85
	Summa kronor för sept.		4,167: 34
	Summa kr. för jan.—sept. månader		41,519: 25
	Under jan.—sept. månader		45,686: 59

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Till dig lyfter jag mina ögon, du, som bor i himmelen. Si, såsom en tjänares ögon till sina herrars hand, såsom en tjänarinnas ögon till sin frus hand, så stå våra ögon till Herren.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1905.

10. Årg. NOVEMBER 1905. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Deltagare i konferensen för kinesiska medarbetare, hållen i Yuncheng d. 1—3 Juli 1905.

(Se sid. 92.)

Innehåll:

Stora möjligheter. — Betydelsefulla kejserliga edikt. — »Kom och hjälp oss!» — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Familjenotiser. — Från hemarbetet. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Försäljning för Svenska Missionen i Kina. — Hans stjärna i Östern. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Stora möjligheter.*

Rom. 1: 14—18.

Aposteln Paulus skrifver detta bref till församlingen i Rom, som han hade för afsikt att besöka. Rom var på den tiden världens medelpunkt. Fiendskapen emot evangelium hade äfven där sitt hufvudsäte. Men aposteln var så viss på kraften i det evangelium, han hade att förkunna, att han icke ett ögonblick tvekade att begifva sig till världsstaden. Detta mod hade sin grund i den fasta öfvertygelsen i hans hjärta: dels *att alla människor behöfde frälsas, dels att evangelium var i stånd att frälsa äfven den sämste.*

All förkunnelse af evangelium och allt missionsarbete måste hafva sin grund i dessa två fakta. Vi träffa ibland personer, som på ett mycket ytligt sätt uttala sig om missionen, och förklara, att de icke tro, att det finnes några kristna i t. ex. ett land sådant som Kina. När jag i fjol vistades i detta land, reste jag på en ångbåt tillsammans med en officer, tillhörande den brittiska armén. Under våra samtal kommo vi äfven in på missionen. Hvad han sade, gick ut på, att han icke just hade mycket förtroende för den. Jag berättade honom ett och annat af hvad jag själf sett på våra missionsstationer, och frågade, hvad *han* hade sett, som gaf honom anledning att fälla det omdöme, han hade gjort. Han måste medgifva, att han hade sett nära nog ingenting. Han hade hört åtskilligt af olika personer och det var på dessa utsagor, han grundade sitt omdöme. Under vårt samtal nådde vi fram till denna punkt, att, om man själf saknar en lefvande erfarenhet af evangelium, är man icke kompetent att bedöma, hvad evangelium betyder för andra. Människor säga, att det icke finns några kristna i Kina. Orsaken är, att de själfva icke hafva någon fast öfvertygelse om evangelii sanning och därför helt och hållet sakna allt missionsintresse. De gå kanske regelbundet i kyrkan och afgifva därmed ett slags kristlig bekännelse, men de hafva icke på sina egna hjärtan erfarit den evangelii kraft, som väcker nitälskan för andras frälsning.

Samma öfvertygelse, som behärskade Paulus, låg djupt grundad äfven i Hudson Taylors hjärta, och detta var orsaken till att han för Kina blef till så oändligt stor välsignelse. Han trodde fullt och fast, att kineserna skulle förgås, om de icke finge den frälsande kunskapen. Han såg, att de behöfde lyftas och höjas i yttre afseende, men framförallt att de behöfde *frälsas.* Och han trodde vidare, att Jesu Kristi evangelium *förmådde* frälsa dem. Omkring år 1865 var största delen af Kinas inre totalt oevangeliseradt, och man hade icke ens en tanke på att göra någon ansträngning för att med evangelium nå denna del af landet. Men när Gud vill utföra ett storverk i världen, börjar han icke med att utsända en stor skara, utan han tager ut en enda människa och uppfyller henne med en brinnande nitälskan för sin ära. Genom en sådan människa, som är uppfylld af hans Ande, berör han andra människor, och så vinner verket i kraft och utbreder sig mer och mer. Så var det här. Gud nedlade år 1865 i Hudson Taylors hjärta en brinnande öfvertygelse om att det var Guds afsikt, att äfven de millioner, som fyllde Kinas inre, skulle få höra evangelium. Med denna brinnande öfvertygelse i sitt hjärta, kände han sig tvingad att gå åstad. »Om ingen annan vill gå», sade han, »måste *jag* gå.» Han gick, och följden af att han gick, blef, att den organisation kom till stånd, som fick namn af Kina Inlandmissionen, och som f. n. har omkring 825 missionärer. Blott under det år, som gått, hafva icke mindre än 2,387 dop ägt rum på stationer, spridda öfver hela det inre af Kina.

Guds församling står i närvarande tid i Kina inför möjligheter, som äro större än någonsin. Kineserna öppna i våra dagar på ett underbart sätt sina sinnen. De hafva under långliga tider intagit en ställning af antingen öppet motstånd eller den djupaste likgiltighet. Men hela ställningen är nu en annan. Hvad som f. n. utmärker kineserna är, att de vilja »undersöka allt». De känna, att de hafva något att *lära* af de västerländska nationerna. I det inre af landet äro missionärerna vanligen de enda representanterna för den västerländska civilisationen. Kineserna komma nu till dem för att få svar på de frågor, som röra sig i deras inre, och härigenom erbjudas för dessa Herrens sändebud alltjämt nya tillfällen att få sprida evangelii budskap. Det är af oerhörd betydelse, blott att kineserna komma för att lyssna. Man kan ju icke vänta, att de i första rummet skola komma, drifna af andliga bevekelsegrunder. Men när de komma, låt vara blott af nyfikenhet, kan Guds Ande göra de sanningar, som de få höra, lefvande för deras hjärtan.

Nu återstår den frågan: Hvad hafva vi att göra med afseende på de möjligheter, inför hvilka vi nu stå i Kina? Någon säger kanske: »Det där är en fråga, som angår missionärerna.» Men hvad är då en missionär? En missionär är hvar och en, som i sitt eget hjärta mottagit evangelium, som själf erfarit dess verkan, och så går åstad för att meddela det åt andra. Om du och jag hafva mottagit evangelium i våra hjärtan, äro vi förpliktade att vidtaga åtgärder för att nå också andra. De, som aldrig hafva hört det, hafva rätt att fordra ett tillfälle att få höra det. Och, när de, som aldrig hört det, därtill begära att få höra det, så ligger ansvarsbördan dubbelt tung på oss. Ingen af oss, som verkligen känner Kristus, kan visa ifrån sig detta ansvar. Det torde vara så, att af oss, som äro här, flertalet icke äro kallade att gå till Kina. Men äfven de af Guds folk, som icke kunna gå, hafva en stor andel att utföra i detta verk. De äro kallade först och främst till *förbönens* tjänst. Och kanske är den tjänsten svårare än någon annan, åt hvilken vi ägnat oss. Om du verkligen vill tjäna Gud i denna del och bedja ned välsignelse öfver

* Utdrag ur ett föredrag af W. B. Sloan i Imanuelskyrkan i Stockholm d. 22 okt. 1905.

hedningarne i Kina, skall du finna, att det ena skälet efter det andra framställer sig för dig, hvarför du i stället borde göra något annat. Vi behöfva i sanning *Kristi kärlek* i våra hjärtan och ett fast, bestämdt uppsåt för att kunna utföra denna förbönens tjänst. Jag har besökt öfver ett femtiotal missionsstationer i Kina, och, om jag med missionärernas egna ord skulle återgifva, hvad de önska och behöfva, skulle det ljuda på detta sätt: »Vi behöfva mer hjälp, än vi nu hafva.» Och, om jag skulle gifva uttryck åt den längtan, som allra djupast rör sig i deras hjärtan, skulle det heta: »Vi längta, att Guds folk i hemlandet bättre måtte förstå, hvad de kunna göra för oss genom *förbönen.*» Kanske finnes här i kväll någon ung man eller ung kvinna, för hvilken det är möjligt att gå. Då måste du göra dig själf den frågan: »Är det den Herres vilja, som jag tjänar, att *jag* skall gå?»

Till en missionär i västra Kina kom för icke länge sedan en hälsning med begäran, att han måtte sända någon, som skulle förkunna evangelium i en viss trakt. Ingen missionär hade slagit sig ned där, och ingen fanns heller att sända dit. Men invånarna hade hört något litet af evangelium, och nu längtade de att höra mer. Det enda svar, man kunde gifva på deras upprepade framställningar, var emellertid afvisande. Slutligen kom ännu en hälsning af ungefär följande innehåll: »Vi hafva skickat bud och bedt eder sända oss någon lärare, och ni har icke gjort det. Om vi dö och gå förlorade, blir ansvaret edert.»

Den missionär, som fick denna hälsning, var en, som verkligen utgaf sitt lif för att förkunna evangelium, och han kände, att ansvaret icke låg på honom. Men hvad skola *vi* säga, när vi höra, att ett sådant rop tränger fram ur hedendomens mörker från sådana, som längta att komma ut ur detta mörker? Jag vill särskildt vända mig till dig, unge vän, och bedja dig fråga dig själf, om icke något af ansvaret hvilar på dig, om dessa människor ännu lämnas i mörker. Amen.

Betydelsefulla kejserliga edikt.

Det torde vara af intresse att taga del af några utdrag ur de påbud, som nyligen utgått från den kejserliga regeringen i Kina, emedan de angifva riktningen af den moderna rörelsen i detta land.

Den 16 sistlidne juli kungjordes ett kejserligt edikt, hvari följande ord förekomma:

»På grund af den svåra kris, Kina genomgått och ännu befinner sig uti, hafva vi gång på gång utfärdat föreskrifter om mycket nödvändiga reformers genomförande i syfte att sålunda uppmuntra till framåtskridande. Likväl har de senaste åren, oaktadt gjorda försök, ingenting väsentligt blifvit uppnådt. Detta beror därpå, att de, åt hvilka dessa reformers genomförande varit anförtrodt, äro i okunnighet om hvad som bör göras. Vi hafva därför beslutat att sända prins Tsai Tsêh, af 3:e rangen, Tai Hung-tse, andra vicepresident i statskontoret, Hsu Shih-chang, chef för pröfningsrådet, och Tuan Fang, guvernör i Hunan, utomlands såsom ledare för ett antal tjänstemän, som skola besöka Japan och Västerlandet för att studera dessa länders regeringssystem och politiska ekonomi, så att man genom den så förvärfvade kunskapen må kunna välja, hvad som bäst passar för Kina. Sedan dessa mått och steg vidtagits, komma nya sändningar af män efter hvarandra att utgå för att omsorgsfullt studera främmande förhållanden, i enlighet med hvilka reformer böra införas i detta kejsardöme.»

Den 7 sistlidne september utfärdades ett annat betydelsefullt edikt af följande innehåll:

»Såsom svar på en inlaga af Yuan Shih Kai har en viktig föreskrift blifvit gifven, hvarigenom hela det examenssystem afskaffas, enligt hvilket kandidater till officiella anställningar måste äga lärdom i Confucii skrifter och andra klassiska arbeten. I framtiden komma ämbetsmännen att rekryteras från deras leder, som blifvit uppfostrade under ett modernt system och i skolor, upprättade i hela landet. Examina komma att hållas i de olika skolorna och icke som förut i provins- och distriktsstäderna. Denna föreskrift bör vara en kraftig bevekelsegrund för kineser att göra sig förtrogna med västerländsk bildning.»

I ett annat edikt af stort intresse antyder den kinesiska regeringen sin afsikt att inom c:a 12 års tid upprätta ett representativt parlament, hvarför en kinesisk kommission kommer att göra en tur jorden rundt för att studera de parlamentariska systemen i olika länder. Kommissionen skall tillbringa en månad i Japan och därefter öfver Amerika afresa till Europa.

"Kom och hjälp oss!"

Af

Mary Ramsten.

I.

»Välsignad vare Gud — som födt oss på nytt till ett lefvande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda, till ett oförgängligt, obefläckadt och ovanskligt arf, som i himmelen är förvaradt åt eder.» 1 Petr. 1: 3, 4.

Att lefva utan hopp är svårt nog, men hvad månde det vara att *dö* utan Kristus och nedsänkas i en hopplös graf? Föga ana vi, utan att särskildt tänka därpå, huru lifvets lycka ligger i hoppet. Att hoppas är att lefva. Den, som beröfvas hoppet, är lefvande död. Därför säger Gud: »Jag vet, hvilka tankar jag tänker för eder, fridens, icke ofärdens, att jag må gifva eder framtid och *hopp.*» Världen bygger sin lycka på falska förhoppningar och föreställningar, så kallade luftslott, hvilka förr eller senare ramla inför lifvets verkligheter, medan Guds barn däremot dagligen näras af ett verkligt hopp. Då de blifvit födda på nytt till ett lefvande hopp, är det i öfverensstämmelse med deras nya natur att lefva i hoppet, att i tron emotse det oförgängliga, obefläckade, ovanskliga arf, som i himmelen är förvaradt åt dem, som tro.

Såsom Guds barn hoppas vi, att vår tro snart skall förbytas i verklighet, och att det försvinnande skall öfvergå i det eviga och förblifvande. Vi lefva i det glada ljusa hoppet om Herren Jesu tillkommelse, hans planers och

rådsluts fullbordan med afseende på nationer och enskilda såväl som hans ords uppfyllelse punkt för punkt. »Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola icke förgås.» Ryckas våra älskade ifrån oss, så är det under hoppet att återförenas med dem på evighetens strand, som vi stå vid den öppna grafven, och under förvissning, att dödens udd är afbruten, att döden är uppsvulgen i seger, därför att Kristus uppstått och blifvit en förstling bland de afsomnade.

Icke så i Kina eller i hednavärlden i allmänhet. Hedningarnes hopp gäller det jordiska: Låtom oss äta och dricka, ty i morgon skola vi dö. Massan af folket är materiell, lefvande blott för stunden och för öfrigt så fattig, att hela intresset upptages af blott att nätt och jämt äta sig mätt och ha kläder att skyla sig med. Lifvet utan Kristus är något hopplöst och tomt, intetsägande och förtvifladt härute såväl som i s. k. kristna länder. Men dess nakenhet framstår bjärtare, där det blifvit beröfvadt alla ädlare njutningar såväl som de yttre förmåner, som i kristna länder komma god och ond till del genom förbättrade samhällsförhållanden och kristna lagars genomsyrande kraft. Många, som förneka kristendomens äkthet, äro dock angelägna att lefva inom dess lagars värn. Om de förflyttade sig hit eller dit inom den mörka hedendomens gränser, skulle de på alla områden sakna de förmåner, de åtnjuta genom direkt eller indirekt verkan af den kristna läran.

Häromdagen red jag ut till en by, hvars små boningar, bestående dels af jordgrottor dels af vanliga hus, voro belägna på ömse sidor af en ravin. Eftermiddagen var ovanligt skön, och efter flera kyliga dagar göt den varma solen sina guldstrålar öfver höjd och dal. De ännu gröna hvetefälten stodo böljande för vinden, persikebladen utvecklade skära blommor, häggen hvita, och mot den blå himlen aftecknade sig de nyligen rödaktiga höjderna i mjuka konturer och smekande färgskiftning. Sinnet uppfriskades, och hjärtat jublade.

Ankommen till byn samlades grupper af män, kvinnor och barn omkring mig. De sutto på en sluttning eller en trädstam, och, under det att vi sjungande eller talande tagit plats på en bänk framför dem, ökades alltjämt skaran af nyankomna, nyfikna att höra och se.

Betrakta med mig dessa barn med sina mörkhyade ansikten och spelande ögon! Här se vi tjogtals af dem blott på en enda oansenlig fläck. Ingen af dem har ens lärt sig läsa ett »Gud, som hafver barnen kär» eller ett »Fader vår», som väl inom Sveriges gränser hvarje barn lärt sig. Iakttag dessa kvinnor, där ser du gammal och ung. Bredvid hvarandra sitta mor, mormor och mormors mor. Dessa tre, ja, t. o. m. fyra generationer ser man ofta i Kina, där giftermål ingås så tidigt. Huru skygga se icke dessa unga ut! Huru hårda synas ej de gamla! »Utan Gud och utan hopp i världen» står liksom skrifvet på deras pannor. Huru försummade de varit hela lifvet! Ingen undervisning i läsning eller något, som kan upphöja och bilda hjärta och sinne, har kommit dem till del. Intet, som uppfordrar till högre sträfvan eller intresse, har gjorts för att utveckla dessa stackars varelser. Hvad under då, om sinnet är mörkt och ej kan förstå, såsom man så ofta hör! Männen äro alltför ifriga att hålla kvinnan i mörker och äro därför sena att ge sitt samtycke till fotförkrympningens upphörande, hvarom befallning dock lär ha utgått från kejsarinnan, och hvilket snart skulle gifva kvinnan en friare och förbättrad ställning. Nu, då benen ofta vägra att förflytta henne utom hemmets gränser, är det ju ej underligt, att hon sitter i fångenskap såväl till själ som kropp.

Från fältet.

Den 1:a t. o. m. den 3:e juli voro de ledande inom församlingarna i våra tre provinser Shansi, Shensi och Honan församlade till konferens i Yuncheng. Det är med stor tacksamhet till Herren, som vi nu kunna blicka tillbaka på dessa dagar.

Vädret, ehuru varmt, var det allra bästa. Ett häftigt regn hade fallit några dagar förut, och all oro för brist på sådant var därför borta ur de närvarandes hjärtan. Omkring 40 personer voro närvarande. Somliga af dem hade till fots måst tillryggalägga omkring 25 mil.

Som evangelistskolan hade ferier, kunde vi godt rymma alla. Vårt nymålade kapell stod färdigt att mottaga deltagarna, och för de infödda kristnas såväl som för våra egna syskons behof var sörjdt på bästa sätt. På lördagen höll stationsföreståndaren på platsen välkomsttal.

Utgående från Herrens ord till Elia: »gå och göm dig — gå och visa dig!» framhölls först, att detta mötes ändamål var flerfaldigt men förnämligast det, att de närvarande skulle tagas afsides några dagar och inför Herrens ansikte så att säga »gömma sig». De behöfde äfven de komma ifrån den vanliga, ofta mödosamma arbetsgången och hvila sig likt Elia vid den »lefvande källan», där Herren själf skulle sända dem »mat i rätt tid», mjölk eller stadig sådan, allt eftersom de förmådde taga emot. Sedan kunde de åter »visa sig», färdiga att strida Herrens strider.

Därefter liksom äfven på måndagen höllo bröderna Tjäder, Bergling, Linder och evangelisten Kao föredrag öfver ämnena: »Människofiskare», »Församlingens uppgift», »Vikten af förberedelse vid predikan» och »De kristnas värdighet», hvilka föredrag åtföljdes af diskussion. Hvarje dag började dessutom med morgonbön, åtföljd af bönemöte. Söndagen var anslagen till predikan på för- och eftermiddagen af de kinesiska bröderna och nattvardsgång, ledd af broder Sandberg.

Det var en gripande syn att se alla dessa representanter för de olika församlingarna vördnadsfullt deltaga i den heliga måltiden. För 15 år sedan voro de alla, med undantag af två eller tre, hedningar, som vandrade i mörkret; nu voro de ljusets barn. Af Herren är det skedt, och honom allena tillkommer äran.

På måndagsaftonen gafs det tillfälle för femton bröder att i korthet redogöra för förhållandena inom sina respektive församlingar. En del vittnesbörd voro af glädjande, andra af nedslående natur, men tydligt framgick, att alla bröderna buro Herrens rikssak på sitt hjärta.

För närvarande uppgår samtliga antalet församlingsmedlemmar till närmare 300. För ett tiotal år sedan skulle det varit omöjligt att få en konferens lik denna till stånd.

Men acklamation beslöts, att man, om Gud vill, nästa år skulle samlas till en liknande konferens.

* * *

I samband med konferensen hade vi äfven glädjen få hälsa fru Blom och broder Rickard Andersson välkomna ibland oss. Vi tacka Herren för hvarje ny personlig kraft, han sänder oss. *A. Berg.*

* * *

Min första missionsresa.

Efter mer än ett års vistelse i Kina vill man gärna försöka vingarna till flykt. Min kosa ställdes därför i slutet af april mot Nau-uei, en by 70 li härifrån. Färden gick öfver »höga berg och djupa dalar» — dock ej fågelvägen utan på åsneryggen. I sällskap hade jag vår kära bibelkvinna, Li-ta-sao.

Framkomna blefvo vi hjärtligt emottagna af f. d. uppbördskommissarien Liu och hans familj, hos hvilka vi nu skulle bo några veckor. Herr Lius familj består af 10 medlemmar: han och hans hustru, två döttrar, två söner med sina hustrur samt tvenne barnbarn. Herr Liu är redan en gammal bekant till »S. L:s» läsare, som I veten, en trogen Herrens tjänare. Hans hustru är däremot ännu ej frälst, Herrens Ande verkar dock på hennes hjärta. Den äldsta dottern är 24 år och änka. Hon vistas ständigt i sitt föräldrahem och är ifrig att lära känna sanningen. Jag tror hon är, som Jesus sade om den rike ynglingen, ej långt ifrån Guds rike. Människofruktan tycks dock hålla henne tillbaka.

Den yngsta dottern är 18 år och äfven hon änka. Hon vistas tidtals i föräldrahemmet och tidtals hos sin mans släktingar. Dessa hafva stor makt öfver henne. En dag, medan jag var i Nau-uei, kom det tre bud från dem, att hon skulle komma hem och hjälpa dem att laga mat. När första budet kom, svarade hon, att hon skulle vara hemma för att lära sig läsa och därför ej kunde komma. Vid middagstiden kom ett andra bud, och då lofvades henne vackra saker m. m., blott hon komme. Men hon gaf samma svar som förut. I skymningen kom det tredje budet, denna gång med en åsna för att hämta henne, och nu hjälpte inga ursäkter. Släktingarna äro mycket rika, och den unga änkan har nog ganska mycken respekt för dem. (Svärföräldrarna betalade ej mindre än 80 tls., då de köpte henne till brud åt sin son). Den nya bibeln och sångboken, som hon just fått, fingo följa med — men, ack, då hon kom tillbaka och jag frågade henne, hvad hon lärt, svarade hon: »Jag vågade ej taga fram böckerna.»

Den äldsta sonen, som är studerande, är 22 år och hans unga hustru 25 år. Ingen af dem har något djupare intresse i evangelium. Båda äro dock ofta närvarande vid den dagliga familjeandakten och få så ständigt höra det lefvande ordet.

Den andra sonen är 20 år. Han såg så förhoppningsfull ut, men så tog längtan efter den yttre världen honom fatt, och en morgon i början af detta år var han försvunnen ifrån sitt hem samt hade medtagit en summa penningar. Fadern var, då detta hände, mycket sjuk. Han trodde nästan, att han skulle få »gå hem» och sände så efter herr Tjäder för att få tala med honom. När den yngre sonen kom på tal och Liu tillfrågades, om han ej vore orolig för honom, svarade han så tillitsfullt och med ett leende: »Anej, han är i Guds hand». Föräldrarna hafva nu fått veta, hvar han är. Vi bedja nu med dem, att han som »den förlorade sonen snart må återvända till sin faders hus.»

Sedan jag varit i Nau-uei några dagar, gjorde vi ett besök i f. d. trollkvinnan Üsu's hem. Ehuru mycket förföljd af sin man, Üen, visar hon dock stor ståndaktighet. När vi kommo till byn, mötte vi mannen ute. Han kom dock snart hem och satt hela tiden, medan vi voro där, och lyssnade till vårt budskap om frälsningen genom Jesus Kristus. Många kvinnor samlades ock på gården, och vi fingo så den goda säden i den förhoppning, att något skulle falla i god jord.

Sista söndagen, jag var i Nau-uei, kom Üen till predikan hos Lius. Det regnade mycket den dagen, så att hans hustru ej kunde gå, och så hade han lofvat att gå. Så kom han för första gången. När jag två dagar därefter träffade fru Üen, var hon riktigt triumferande och tyckte, att en stor seger vunnits.

En dag gingo vi till den by, där Lius yngsta dotter har sin släkt. Hon var för tillfället där. Vi gingo för att söka träffa hennes släktingar, men »de mottogo oss icke». Dörren stängdes för oss, och vi fingo slå oss ned på gatan. Den unga änkan fick komma ut till oss, men ingen annan vågade visa sig. På gatan fingo vi dock många åhörare. Särskildt kvinnorna lyssnade uppmärksamt, och flera inbjödo oss till sina hem.

En annan dag besökte vi den by, där Tjäders bodde förra sommaren, och blefvo ganska uppmuntrade. Sammanlagdt besökte vi 7 olika byar.

Om kvällarna, då kvinnorna kommo ut på gatan, gingo vi alltid ut för att språka med dem. Bådo de oss sitta ned, och sågo vi, att de ej voro rädda, sökte vi förtälja den gamla, men evigt nya berättelsen om Jesus och hans kärlek. En troende 70-årig gumma, släkt med Liu, var oss ständigt följaktig. Hon är mycket nitälskande, ehuru ganska enfaldig.

Sista dagen, jag var i Nau-uei hade ryktet om utländingen nått en by 7 à 8 li därifrån, och en hel skara kvinnor kom, somliga ridande, andra gående. Vi bjödo dem in i kapellet. Bibelkvinnan talade där till dem och sökte klargöra, i hvad ärende jag kommit hit ut, och hvad det bref innehöll, som jag medfört, såsom hon uttryckte sig. De lyssnade mycket uppmärksamt; allt var så nytt för dem.

På morgonen, då vi reste, kommo många af byns kvinnor för att säga oss farväl. »Hvarför reser du, då vi lärt känna dig?» »Kom för all del snart igen.» Och då jag sade, att jag hoppades komma tillbaka i höst, tyckte de, det var alldeles för långt till dess. Så ljöd det från den ena och den andra.

Arbetarna äro få, och »af *landet står ännu mycket åter, som skall intagas*» (Jos. 13: 1). Kära missionsvänner, bedjen därför mycket för oss, och bedjen i tro, så skola vi tillsammans intaga landet, ty — »*de, som vänta efter Herren, skola besitta landet*» (Ps. 37: 9). Innerligt önskar jag, att I måtten innesluta familjen Liu i edra förböner och särskildt bedja Herren frälsa kvinnorna från människofruktan, som för dem är ett så stort hinder, samt uttaga dem alla helt för sitt rike.

Med de hjärtligaste hälsningar till hvarje missionsvän, förblifver jag

eder i Herren tillgifna

Ida Andersson.

Älskade missionsvänner!

»*Och konungen sade: Framställ din bön, och jag vill icke visa dig ohörd bort.*»

Det var skönt att vakna i dag och få denna hälsning ifrån Herren. Sänder den nu till alla läsare af »Sinims land» tillika med Hes. 12: 28.

Underrättelserna från andra land komma oss att hungra efter den kraft, som ensamt förmår att förvandla och upplyfta våra jordevända sinnen. Vid nyåret gafs mig det ordet: »Din Gud har beskärt dig *makt*», Ps. 68: 29. Jesus säger: »Den som *öfvervinner* och intill änden gör *mina verk*, honom skall jag gifva *makt* öfver hedningarne.»

Bedjen, syskon, för oss härute om dessa två ting: *Uthållighet* och *urskillning*, på det att vi må vara i stånd att verka *Guds verk!*

Min hälsa har en tid varit ganska vacklande, men jag vet, att Gud vill gifva kraft nog till att fullborda det arbete, han gifvit. »*Allt kan ske för den, som tror.*»

Gud har gifvit en sådan sval och skön sommar i år och äfven beredt hvila för en del af syskonen inom vår krets. Några af bröderna bo på ett vackert berg i närheten af Tongchow och några af de andra syskonen på det välbekanta Kuling.

Syskonen Stålhammars äro bland dessa. De reste för en vecka sedan. Syster Sigrid och jag hafva förut varit borta och haft en liten tids vederkvickelse. Sigrid reste i ett ärende till kusten, och jag har haft glädjen få besöka våra stationer i Tongchow, I-shi, Han-cheng och Yuncheng. På den sistnämnda platsen fick jag vara med om de infödda missionsarbetarnes konferens, hvilken mycket intresserade mig. Det lifligaste minnet från min omkring 70 sv. mil långa resa är dock de sju dagar, jag tillbragte emellan Sinan och Tongchow, dels emedan jag denna gång, liksom då jag för nära sju år sedan passerade samma trakt, råkade ut för en ögonskenlig lifsfara, dels på grund af det djupa mörker, som de dagarna omgaf mig så i det inre som yttre. Det finnes på hela denna sträcka, så vidt jag vet, ingen vare sig infödd eller utländing, som helt ägnar sig åt att sprida ljuset till dessa trakter. Utstationer finnas två, en i Nien-chi, som tidvis besökes från Sinan, och en i Tong-kuan, som besökes från Tongchow, men det är också allt. Invånarna synas intresserade för den kristna läran och äro ovanligt vänliga.

I söndags kom en kvinna från denna trakt hit. Hennes man var förr mycket fientligt sinnad mot oss, men nu följde han sin gumma öfver floden för att vara säker på att hon skulle komma väl öfver samt lät henne taga mjöl med sig, så att hon kunde stanna några dagar och lära sig någonting.

Utanför staden flyter en liten flod, och vid solnedgången bruka vi gå ut till ett svalt ställe för att njuta af den friska luften. Ett par aftnar funno vi där före oss en gammal man, den tredje dagen voro där två, en på hvardera sidan om floden. Mannen på andra sidan ropade på oss, och Sigrid trodde sig i honom igenkänna en sjuk, som hon förut besökt. Då var han så svag, att han knappast kunde komma utanför sin egen dörr. Han led af astma och hade varit sjuk i tre års tid. Nu hade han ensam gått en fjärdedels sv. mil, och, hvad mer var, han vadade öfver floden till oss. Öfverkommen sjönk han maktlös ner på stranden, men då Sigrid gick för att se, om han var den, hon tänkt sig, fick han nytt mod och kom helt strålande bort till oss andra, stödd af Sigrid. Ryktet om denne mans hastiga tillfrisknande hade fört den förstnämnde i vår väg. Vår gamle lärare talade med dem båda om Herren, och de syntes vilja förlita sig på honom. Den ene hade redan genom trons bön börjat afvänja sig från opium.

I trakterna häromkring låter alltsom oftast ett röfvarband göra sig kändt och fruktadt för sin hemska framfart. I förgår mördades på en plats mandarinen, hans fru samt 12 soldater. Dessa röfvare uppträda i samma slags uniform som soldaterna och mandarinerna själfva, hvarför det är dubbelt svårt att urskilja, hvad slags folk de äro.

»Herren är sitt folks värn. Han gör sin frälsning till murar och bröstvärn.»

Vi sjunga ibland en liten sång, så lydande:

De sörja icke för den dag, som bräcker,
Ty Herren Sebaot går framför dem,
Och Herrens godhet intill slutet räcker,
Och dag för dag han för de sina hem.

Sinan hsien den 31 juli 1905.

Maria Pettersson.

* * *

Kuling den 16 aug. 1905.

Käre broder!

»*Gören allt utan knorr och betänkligheter.*» Fil. 2: 14.

I sommar har Herren öppnat väg för oss att resa till Kuling.

Vi hafva nu bott här i öfver 14 dagar, och jag gläder mig åt att både min hustru och vår yngste gosse, Johannes, som i början af sommaren var mycket sjuk, tyckas må synnerligen väl af vistelsen här. Sanatoriet ligger 3,500 fot öfver hafvet. Luften är härlig. Vi hoppas därför på stort gagn af vår vistelse här. O, att Herren äfven må stärka oss i vår ande, så att vi med förnyad kraft kunna tjäna honom! Man träffar här missionärer från många håll. De flesta äro dock från Kiangsi, Hunan och Iangtsidalen. Det är mycket lärorikt att samtala med dem. På somliga trakter tyckes folket vara ganska mottagligt, på andra är det mera motstånd. De äldre missionerna hafva kommit långt med skolor och evangelistkurser. Man suckar i sitt hjärta efter förmåga, visdom och trohet i att gå framåt i Herrens verk.

Den 1 september. Förra lördagen var det bönedag för Kina, och vi samlades både f. m. och e. m. i kapellet. På morgonen mellan 7—8 var det bönemöte. På f. m. talade d:r John om väckelsen i Wales, och vi kände oss alla gripna af att höra, huru mäktigt Guds Ande uppenbarat sig. Vi hade ju förut hört härom, men man blir aldrig trött på att höra vittnesbörden. Bröderna i Wales tro, att väckelsens våg skall gå öfver England, öfver Europa, ja, öfver hela världen. Och när vi läsa om, huru Guds Ande kan bruka och fylla det svaga, hvarför skola vi ej hafva tro och bedja om en väckelse äfven i Kina? D:r John framhöll särskildt, att bönen måste vara *ihärdig*. Vi bedja en tid, och sedan förtröttas vi, men så bör det ej vara.

På e. m. samlades vi för att höra om »the Kuling

appeal», det upprop, som förra året gjordes af Guds folk här i Kuling, att missionärernas antal måtte fördubblas inom de närmaste åren. Behofvet i detta stora Kina borde verkligen beröra våra hjärtan. Ingen penna räcker till att rätt framställa, hvad Kina behöfver, och hvad som ännu är ogjordt i fråga om missionsarbete. Å andra sidan veta vi Guds goda och kärleksfulla afsikter med oss människor, och att Herren Gud är mäktig att verka genom sina barn, om vi endast öfverlämna oss åt honom och låta bruka oss. Förra året blåste en Andens vind öfver Kuling, och den fyllde Guds barn här på sanatoriet med så mycken frimodighet och nåd, att de begärde missionsarbetarnes fördubbling inom de närmaste åren. D:r John yttrade: »Äfven om det komme tre gånger så många missionärer till Kina, vore det ej för mycket, så mycket tror jag mig känna Kinas land.» Ett år har nu gått, och af vittnesbörden hörde vi ett och annat, som var uppmuntrande. Så t. ex. hade vid en af högskolorna i Amerika en af professorerna blifvit så rörd af Herren, att han nu kommer såsom missionär till Kina. Vi förenade oss om att bilda en bönekedja, som hvarje lördag mellan kl. 12—½ 1 skall samlas inför Herren för att bedja om väckelse i Kina, och att Herren må hålla oss vakande och beredda, att vi ej äro hinder eller stötestenar utan må få nåd att vara medarbetare. Vidare skola vi bedja om arbetarnas fördubbling under de kommande åren samt om de infödda arbetarnas tillökning.

Med den kännedom jag har om vårt eget fält, vet jag, att både 30 och 60 nya missionärer skulle få öfverflödande utrymme att verka på. Människoskarorna trängas här. *När* skola arbetarna komma för att taga sig an de vidsträckta fälten? O Gud, du som är skördens Herre, gif oss nåd att vara bland dem, som bedja och arbeta! Matt. 9: 38.

En afton i förra veckan höll en missionär från Kongo föredrag öfver missionsarbetet i detta land. Vi fingo höra om de stora svårigheterna såväl som de framgångar, arbetet fått röna. Svårigheterna där på grund af klimat, bostäder, folkets okunnighet, politiska förhållanden o. s. v. äro ju långt större än de, som vi möta här i Kina. Folket vore dock vänligt och mottagligt för sanningen, och många och stora väckelser hade strukit fram öfver landet. Ja, hednaländerna äro stora, och millioner och åter millioner vända sig mot Guds folk i Västerlandet med bön om evangelii ljus och den Helige Andes kraft. Herren gifve oss nåd att fylla vår kallelse!

I all tillgifvenhet
G. A. Stålhammar.

Axplock från fältet.

Evangelisten *Chang-Chih-heng*, den äldste af missionens infödda medhjälpare, har nyligen förlorat sin hustru, i hvilken han haft en sann hjälp och ett kraftigt stöd under sitt nära trettioåriga äktenskap.

Till sin äldste son, *Fuh-seng*, en troende yngling, som studerar i Peking, hade hon kort före sin död skrifvit ett bref, hvari hon påminte honom om att hon från hans späda barndom hade öfverlämnat honom åt Herren och i bevekande ord förmanade honom att använda sitt lif i Herrens tjänst.

Familjenotiser.

Den 22 september ägde i Shanghai vigsel rum mellan *d:r G. Whitfield Guinness* och *fröken Jane af Sandeberg*.

Dagen efter bröllopet afreste de nygifta till Japan. Efter en månads hvilotid skulle de begifva sig till Honan, där de tillsvidare öfvertaga en af C. I. M:s stationer, Chen-cheo fu. (Adress: *Chen-cheo* via Hankow, Honan, China).

På samma gång vi äro ledsna öfver den förminskning i arbetskrafter, som vår mission lidit genom fröken J. af Sandebergs öfvergång till C. I. M., — vi stå dock denna mission så nära — vilja vi uttrycka vår tacksamhet till Gud för den tid, vi fått äga hennes medarbete, och bedja vi Herren, att han i fortsättningen måtte välsigna henne på den plats, han vill ställa henne. Också glädjas vi öfver att då och då genom S. L. få meddela missionsvännerna några underrättelser från henne.

Från hemarbetet.

Mr W. B. Sloan, Kina Inlandmissionens direktor, besökte i medlet af oktober Sverige. Efter att hafva hållit föredrag både i Örebro och Jönköping, anlände han hit d. 18 på kvällen samt hade å K. F. U. M:s lokal (Norrlandsrummet) de följande 5 dagarne föredrag utan tolkning. Fredagsaftonen hölls i Betesda missionshus ett föredrag med tolkning, och på lördagsaftonen var ett samkväm anordnadt å Hushållsskolan, V. Trädgårdsgat, hvarvid Mr Sloan på ett högst intresseväckande sätt skildrade sin resa i Kina förlidet år och särskildt sina besök på S. M. K:s stationer. — På söndags e. m. höll Mr Sloan inför en stor åhörareskara i Immanuelskyrkan ett missionsföredrag, tolkadt af dr K. Fries. Ett litet utdrag ur detsamma återfinnes i denna tidning.

På måndagsaftonen besökte Mr Sloan Uppsala och talade där å K. F. U. M:s lokal.

Med stor tacksamhet till Gud tänka vi tillbaka på vår engelske broders besök och de sanningar, han på ett så djupgående, anderikt sätt framställde.

S. M. K:s bönemöten hållas alla måndagar kl. 6 e. m. å K. F. U. M:s lokal (Norrlandsrummet) 35 Birgerjarlsgatan.

Och röken af rökverket jämte de heligas böner uppsteg ur ängelns hand inför Gud.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen: Den frukt, missionen burit under dessa 15 år (se Aug. Bergs bref, sid. 92). Den mottaglighet, som i allmänhet förefinnes bland kvinnorna (se Ida Anderssons bref, sid. 93).

Böneämnen: Familjen Liu (sid. 93).

Att bland de troende må bli mer *bön* för missionen (se Sloans föredrag).

Om väckelse på missionsfältet. Om missionsarbetarnes och de infödda arbetarnes tillökning. (Stålhammars bref, sid. 95).

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission *tisdagen den 12 december* i Landtbruksakademiens lokal Mästersamuelsgatan 43, 2 tr.

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Maria Berg 34 Nybrogatan, 1 tr.
Emma Beskow 34 Östermalmsgatan, 1 tr.
Isabel Faxe 22 Karlavägen. 3 tr.
Elin Holmgren 8 Malmtorgsgatan, 2 tr.
Louise Kylén 10 Humlegårdsgatan, 3 tr.
Elisabet Landgren 99 Regeringsgatan, 2 tr. t. h.
Tekla Liljeqvist 31 Malmskillnadsgatan, 1 tr.
Olga Magnusson 23A. Handtverkaregat. 3 tr.
Amelie och *Louise Schön* 28 Skeppsbron, 3 tr.
Sigrid Storckenfeldt 6 A Engelbrektsgatan, 2 tr.
Tekla Tjäder 39 Grefturegatan. 1 tr.
Elvine Weinberg Karlstad.

"Hans stjärna i Östern."

Illustrerad missionskalender 1906, 2:dra årgången, utkommer i medio af nov. Pris: 75 öre.

De vänner, som önska denna kalender, torde ej dröja med att insända rekvisitioner. Förlidet år gick upplagan ut på mindre än en månad, och många insända rekvisitioner kunde ej expedieras. Redan äro öfver 1,600 ex. borttingade af årets upplaga.

Rekvisitioner insändas till *Sinims Lands Förlag*, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Innehåll: »Ordet ur min mun». (Julbetraktelse.) Af K. G. Kjellgren. — Hans stjärnor i Östern. Af August Berg. — En bild från arbetet i Herrens vingård. Af Andrew Ericsson. — Trenne missionärsveteraner. Af J. af Sandeberg. — Han sökte och fann. Af E. Folke. — Läkaremissionen i Kina. Af Hugo Linder. — Bland berg och dalar i Yungning. Af Ebba Burén. — När hednamissionärerna utgå. (Poem.) Af Märta Lagerfelt. — Sändebud till Sinims Land. (Porträtt). — Ett sommarminne. Af Inez Bölling. — Har du mod att gå? (Poem.) Af Maria Pettersson. — Hvad jag lärde af min koleld. Af August Berg. — En lifsbild från Yungning. Af Anna Janzon. — Tron, hoppet och kärleken. Af Sigrid Engström. — Fyra grupper af Sinan-församlingen. — Denna världens furste. Af R. Bergling. — Bibelkvinnan Chen ta sao. — För de fattiga förkunnas evangelium. Af Dagny Bergling. — Segrande och för att segra. Af Anna Eriksson. — Bönhörelse. Af Sigrid Bengtsson. — J. Hudson Taylor. (Lefnadsteckning). — Ljusets seger. (Berättelse.) — Boken innehåller 19 portr. och illustrationer.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under oktober månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
611.	Kollekt i Huskvarna gm N. M. O.	30: —	
612.	W. T. Huskvarna gm » » »	50: —	
613.	P. H. » » » » »	3: —	
614.	E. O.	2: —	
615.	H. M. K., Skifversta gm S. J. Eksjö	80: —	
	Transport kr.	165: —	
616.	Till G. A. Stålhammars underhåll gm A. S.	600: —	
617.	Från Skärstads östra arbetsfören. gm J. A., Siringe	25: —	
618.	L. F. H., Strömsdal, Bjurbäck	2: 33	
619.	Från Bjurbäcks Mfg gm d:o	25: —	
620.	Från en arbetare i Bjuf gm S. T., Åstorp	10: —	
621.	G. S., Stockholm	500: —	
622.	»Herren förser»	50: —	
623.	Kollekt i Seattle gm M. L. L.	79: 92	
624.	Syföreningsauktion i Lilla Ullevi gm A. S., Es. 35	50: —	
625.	»Mig först»	9: —	
626.	En deltagare i Söderteljekonferensen gm E. F.	10: —	
627.	Lärarinnan C. A., Stjärnhof gm d:o	10: —	
628.	M. J:s 67:e födelsedag, Ramsbergs bruk	5: —	
630.	E. W., Helsingborg	100: —	
631.	10 oktober	500: —	
632.	Djursholms poststämpel	50: —	
633.	P. G., Stockholm	25: —	
634.	Från en hemgången vän	50: —	
635.	A. D., Jönköping	7: —	
636.	A. A., Stockholm	13: —	
637.	Halfårsunderhåll till Agnes Forssberg gm K. M. A., Stockholm	400: —	
638.	G. S., Stockholm	500: —	
640.	Till makarna Böllings underhåll från K. F. U. M:s missionskrets, Göteborg, gm A. R. 100 kr., E. A. R. 25 kr., F. C. 30 kr., N. P. 50 kr.	205: —	
641.	S. H.	5: —	
642.	S. L., Stockholm	25: —	
644.	J. v. H., Stockholm	100: —	
645.	Kollekt i Karlstad domkyrka gm G. J.	46: 55	
646.	» » Arvika	34: 73	
647.	» » Kristinehamn	17: 24	
648.	Gm Hj. W., Filipstad	10: —	
649.	» G. W., Edsberg	7: 15	
650.	Ungdomsfören. Senapskornet i Tullgarn gm N. J.	210: —	
651.	A. E., Västerås	15: —	
652.	Kollekt i Västerås gm d:o	18: 20	
653.	E. K., Kristiania	30: —	
654.	S. J., Örebro gm J. R.	50: —	
655.	Flickornas syför. i Skärstad	50: —	
656.	Tackoffer, Ps. 84: 12, E. L., Kalmar	6: —	
657.	K. B., Tranås	100: —	
658.	G. R.	10: —	
659.	A. B. till Ebba Buréns underhåll	600: —	
661.	»Tackoffer»	50: —	
663.	Föreningen Hednavärldens vänner i Misterhult gm M. K.	250: —	
664.	Snarås mfg gm N. P. P.	30: —	
665.	Från Fårbo: kollektmedel den 22 okt. gm M. K.	14: —	
667.	En syförening i Hackwad gm A. L.	25: —	5,095: 12
	Till särskilda ändamål:		
629.	Till infödd evangelist i Berglings distrikt, halfårsunderhåll, gm A. B. o. S. N.	75: —	
639.	G. S. till inf. medhjälpare	1000: —	
643.	Till skolan i Berglings distrikt gm K. S., Norrköping	150: —	
660.	Årsunderhåll till Maria Petterssons bibelkvinna fr. A. R. gm J. S., Malmö	50: —	
662.	Visby temöresfören. till H. L. för anordnande af bibelkurser	26: —	
666.	I. L. till infödd evangelist	50: —	1,351: —
	Summa kronor för okt.		6,446: 12
	Summa kr. för jan.—sept. månader		45,686: 59
	Under jan.—okt. månader		52,132: 71

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Men Herren är den sanne Guden, en lefvande Gud, en evig konung

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1905.

10. Årg. DECEMBER 1905. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1755

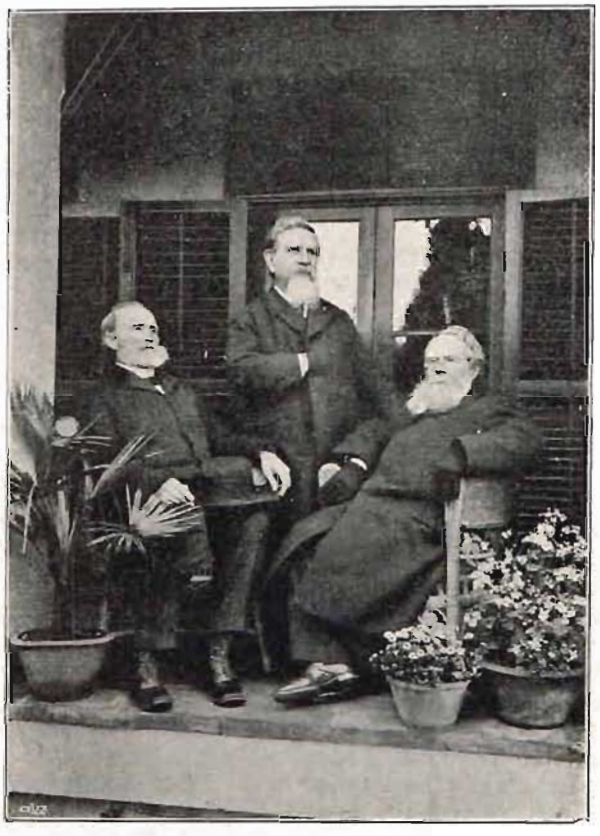

D:r Martin. D:r Griffith John. Rev. J. Hudson Taylor.

Innehåll:

Anmälan. — Hans stjärna i Östern. — Af den Helige Ande utsände. — Stort behof af nya hjälpkrafter i Kina. — Trenne missionsveteraner. — Barmhärtighet har vederfarits mig. — Den tyska Kina Inlandmissionen. — »Kom och hjälp oss!» — Några minnen och intryck. — Meddelanden från redaktionen. — Från hemarbetet. — Brefafdelningen. — Huru bibeln talar för sig själf. — Axplock från fältet. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Försäljning för Svenska Missionen i Kina. — Redovisning. — Missionslitteratur. — Minnesord.

Kommitféen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Anmälan.

»Sinims Land,
Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.»

Frukta icke! Jag hjälper dig.

Sinims Land afslutar med detta nummer sin tionde årgång, och vid en återblick på de gångna åren fyllas våra hjärtan med tack och lof till Herren för hans trofasthet och nåd. Genom meddelanden, som vi tid efter annan emottagit, veta vi, att tidningen i någon mån fått tjäna missionen dels genom att vinna nya vänner för densamma och dels genom att hos de gamla vännerna öka intresset och uppmuntra dem till förbön för Guds verk i Kina. Vi glädjas öfver detta och gifva Herren all ära, djupt medvetna om vår brist och oförmåga. Under den tid, Sinims Land utgifvits, har missionens arbete betydligt utvecklats, missionärernas antal mer än fördubblats, intresset för missionen i hemlandet vuxit och bidragen till densamma blifvit rikligare. *Detta är i sanning Herrens verk.*

Till de vänner och medarbetare, som år efter år troget och uthålligt stått vid vår sida och hjälpt oss med tidningens spridning, känna vi oss stå i stor tacksamhetsskuld och önska innerligt, att Herren, som de tjänat med sitt arbete, måtte löna dem. Vi äro också vissa om att han skall göra detta. Missionen har hittills icke haft någon kostnad för tidningen, utan har denna med tillhjälp af behållningen å de skrifter, som tid efter annan utkommit på dess förlag, i allmänhet kunnat bära sina omkostnader, och vid ett par tillfällen har den lämnat några hundra kronor till den allmänna missionskassan.

Då vi nu anmäla *Sinims Land* till prenumeration för år 1906, få vi meddela, att den förändring skall vidtagas, att tidningen hädanefter utkommer med tvänne nummer i månaden, nämligen den 1 och 15. Önskningar i denna riktning hafva gång efter annan blifvit uttalade dels af missionärerna på fältet i syfte, att missionsvännerna oftare må få höra ifrån dem, och dels af medarbetare i hemlandet. Då vi nu taga detta steg och tillmötesgå dessa önskningar, sker det i förtröstan på Herren, att han fortfarande skall välsigna äfven denna del af arbetet. Till honom se våra ögon, och vi taga i tron emot hans löfte: »*Jag hjälper dig*», och är det på grund af detta löfte, vi fått frimodighet att påtaga oss det ökade arbete, som tidningens utvidgning innebär. Må missionsvännerna bistå oss med sina förböner, att Herren ville gifva oss vishet och förstånd!

Genom tidningens utvidgning blir det oss möjligt att göra den mera innehållsrik och omväxlande. Dess hufvudsakliga uppgift blir äfven hädanefter att redogöra för *missionen i Kina.* Följaktligen komma *meddelanden* att ingå rörande såväl *förhållandena i allmänhet ute i Kina* som *vårt eget missionsfält,* såsom *uppsatser om missionen, bref från missionärerna, små skisser* från de olika stationerna samt *illustrationer.* Vidare komma att i tidningen införas *missionsföredrag* eller andra *smärre artiklar, afsedda till väckelse och uppbyggelse, strödda underrättelser från andra fält* samt *berättelser från missionsvärlden.* Liksom under föregående år komma särskilda *tacksägelse-* och *böneämnen* att inflyta.

För annonser om fullgod missionslitteratur skall äfven utrymme beredas.

Tidningens pris blir oförändradt, nämligen 1 kr. för helt år och 50 öre för halft år, hvartill kommer postporto 35 och 25 öre, då prenumerationen sker på posten.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:te ex. gratis, när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Det ligger i öppen dag för en hvar, att tidningen behöfver en långt större spridning för att kunna bära sig, då dess omkostnader blifva fördubblade, men vi hoppas, att våra kära, trogna medarbetare i fortsättningen skola stå oss bi.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» kr. 2: 40.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Stockholm i november 1905.

Redaktionen.

Och ordet vardt kött, och han bodde ibland oss, full af nåd och sanning, och vi skådade hans härlighet såsom den af Fadern enföddes härlighet. Och af hans fullhet hafva vi alla fått, och nåd för nåd.

»Hans stjärna i Östern.»

Af *J. Bölling.*

"Vi hafva sett hans stjärna i Östern." Matt. 2: 2.

Djup stillhet hvilar öfver Betlehemsängden. Naturen liksom andas med återhållen andedräkt. Några vandrare färdas sakta vägen fram från Jerusalem upp mot Betlehem. De tyckas försänkta i djupa tankar, och endast då och då blicka de upp för att liksom frågande fästa blicken på den stjärna, som så klart lyser öfver den lilla bergsstaden. Huru underbart med denna stjärna! Fjärran där borta i Österland hade denna stjärna med oemotståndlig makt gripit dem. Det var, som skulle den gifva dem svar på deras hjärtas djupaste längtan, som skulle den föra dem till lösningen af lifvets gåta, hvilken de så länge sökt, men hvilken Österns vishet ej kunnat ge dem svar uppå. Och förunderligt! Så snart de stått upp för att följa stjärnan, hade denna rört sig och gått framför dem. Under vägen hade för dem uppenbarats, att i Judariket skulle en konung

födas, och att honom skulle folken tillbedja. Medförande sitt hemlands alster — guld, rökelse och myrra — vilja de inför honom nedlägga sin hyllning. Följande stjärnan hade de uppnått Jerusalem, som de trodde måste vara målet för deras färd. Här skulle de för visso finna den nyfödde konungen. Ty hvar skulle han födas om ej i Judalandets hufvudstad? Och hvar skulle de finna honom om ej i kungaborgen? Men till deras förvåning hade man här ej ens hört talas om honom. Ja, deras frågor möttes af bestörtning, blandad med åtlöje. Så måste de fortsätta sin forskningsfärd. Undersamma tankar fyllde deras sinnen, när de vandrade vägen fram, lämnande Jerusalem bakom sig. Med bäfvan frågade de sig, om det hela månne var en dröm, en villfarelse. Dock stjärnan, som de hade sett i Östern, ledde dem fortfarande och tycktes nu hafva stannat öfver den lilla staden uppe på bergssluttningen. Skulle månne den väntade judakonungen på denna undangömda plats komma till världen? Dessa och andra tankar upptogo deras sinnen, medan de vandrade vägen fram.

Omsider nådde de Betlehem, och ännu mer ökades deras förvåning, när de slutligen funno, att målet för deras vandring var ett litet stall utanför ett af de små värdshusen. Tviflet sökte ännu en gång bemäktiga sig deras hjärtan. Men se, stjärnan — löftesstjärnan — strålade med osäglig glans öfver deras hufvuden! »När de sågo stjärnan, blefvo de mycket glada.» Här *måste* det vara. »Och så gingo de in i huset och sågo barnet.» Huru mycket ligger ej i detta ord: »de *sågo!*» Det är nu ej längre blott ett hopp, som uppfyller dem; hoppet är förvandladt i verklighet. Ty blotta åsynen af barnet blef — trots omgifningen — dem till visshet. Och så föllo de ned och *tillbådo, frambärande sina skänker*. Det är hedendomens representanter, som skynda att böja knä för den nyfödde judakonungen. »Hans egna mottogo honom icke», men en döende hednavärld sträcker längtansfullt sina armar emot den människovordne Frälsaren.

Huru mycket af höghet och storslagenhet ligger ej i själfva denna händelse! Matteusevangeliet skildrar den så enkelt men så gripande. Men, på samma gång, huru mycket af profetisk sanning gömmer den icke! »Hans stjärna», som fordom lyste Österns vise fram till krubban, lyser fortfarande därute på mörka hednafält i öster och väster såväl som i norr och söder. Den lyser ännu i dag längtande människosjälar — ej blott till krubban, som talar om att Gud blef människa — utan till korset, som hviskar om frid och försoning, ja, än vidare fram till en öppnad graf, hvarför uppståndelsens ljus strålar från en lidaledes öppen himmel.

Men det är ej längre några enstaka, undrande vandrare, som färdas den vägen fram.

»Framåt, framåt går ett tåg, växande som hafvets våg.»

De vise männen från Österlandet ha visat vägen för en oräknelig skara, som kommit från hedendomens köld och natt för att »byta hjärtats långa vinter mot hans kärleks varma sol». Äfven från olika trakter af Midtens stora rike komma pilgrimer vandrande, som, oemotståndligt dragna af ljusets stjärna, lämnat hem och allt för att följa densamma. Förgäfves ha de sökt den gudasände Frälsaren i sina egna system och botöfningar. I en sekelgammal kulturs hufvudstäder funno de honom ej, och i lärdomens kungaborg visste man intet om honom. Nej, de hafva, äfven de, funnit honom »utanför lägret» på den väg, som »för judarna är en förargelse och för grekerna en dårskap». Men många äro de, som *sett* hans härlighet. Och de, som hafva sett, hafva *tillbedt*, och de, som hafva tillbedt, hafva *framburit skänker*. Hafva de ej för hans fötter kunnat nedlägga guld, rökelse och myrra, så hafva de framburit, hvad kostligare är: ett hängifvet hjärtas ovanskliga offergåfvor. Och är skaran ännu jämförelsevis liten, så ökas den dock för hvarje dag.

»Framåt, framåt går ett tåg,
Växande som hafvets våg;
Från de vida fält och städer
Kina till hans fötter når.»

Af den Helige Ande utsände.*

Apg. 13: 1—3.

Dessa verser omtala för oss, hvad som skedde på den första dagen i hednamissionens historia i världen. Vi införas i en församling, som vi se icke är någon vanlig sådan. Låtom oss stanna för, hvad som säges oss om denna församling, och hvad denna församling gör!

Vi finna då först, att den står i ett sådant förhållande till Herren, att han kan bruka den. Den hade uppgifvit sig själf åt Herren till hans tjänst. Vi se ock, i hvilken sinnesbeskaffenhet dess medlemmar förrättade denna tjänst. Det står, att medan de voro upptagna med Herrens tjänst, »fastade de». Vi finna också af textens ord, att de umgingos så verkligt och personligt med den Helige Ande, att han talade till dem, såsom en person talar till en annan, ty det står, att den Helige Ande sade till dem, att de skulle afskilja två missionärer. »Afskiljen dessa åt mig», säger han. Dessa missionärer skulle således vara för den Helige Andes räkning, vara hans sändebud. Vidare säges det, att de skulle gå ut och verka det verk, som den Helige Ande hade kallat dem till.

Sedan den Helige Ande så hade talat till församlingen, står det, att de fastade och bådo och lade händerna på de två, som blifvit utvalda, och läto dem fara. Jag vågar knappt säga något om denna underbara text. Det är ett sådant heligt rum, en sådan helig ställning och ett sådant heligt uppdrag, omtaladt på ett så heligt sätt och utfördt i en sådan helig ande, att ens hjärta riktigt gripes, när man läser om det.

Vi läsa vidare om dessa missionärer, att de, sålunda utsända af den Helige Ande, *foro*. Och den följande historien omtalar för oss, hvad de såsom den Helige Andes redskap i hednavärlden uträttat för den Helige Ande. Jag är viss om, att församlingen, som fastade och bad den dag, deras missionärer afskildes, äfven sedan höll ut att fasta och bedja, när dessa Guds tjänare hade kommit ut i hednavärlden. Därför blefvo de ock till sådan välsignelse i missionen, som de blefvo.

* Föredrag af missionär E. Folke vid konferensen i Södertelge 1905.

När vi i dag skola tala om hednamissionens sak, hvad skola vi då säga? Vi känna säkert med oss, att vi med afseende på missionen hafva *skuld* att bekänna. Huru hafva *vi* missionerat?

Vi hafva kanske, många ibland oss, läst »Missionens problem» af Andrew Murray, den bok, som han skref med anledning af den stora missionskonferensen för några år sedan. Däri beskrifver han, huru, då Brödraförsamlingen började sin mission i hednavärlden, de voro samlade inför Guds ansikte, och huru Guds Ande föll öfver dem. Det blef fråga om, hvem som skulle gå, och Anden sade dem, att de skulle sända den bästa, de hade. Hela missionens ledare i hemlandet, honom skulle de sända. Och de föllo på sina ansikten inför Gud och sade: »Vi äro redo att sända honom ut bland hedningarne. Och vi taga emot Jesus Kristus och hans Ande såsom vårt öfverhufvud här hemma.» Vänner, hafva vi, då det varit fråga om hednamissionen, stått på detta sätt inför Gud? Vi kanske känna med oss, att vi ofta låtit de egna intressena gå före de gudomliga, den mänskliga kraften före den gudomliga, det mänskliga initiativet före det gudomliga, de mänskliga impulserna före de gudomliga, före väckelsen af Anden. Och det har nog hos många af oss varit som »eld i en halmkärfve i stället för eld i en ekstock». Det har varit tillfälliga, mänskliga rörelser. Böra vi icke bedja Gud om förlåtelse för sådant, kasta oss ned inför hans ansikte och säga: »Käre Herre, vi förstå, huru detta har misshagat dig.» Förlåt oss och hjälp oss att intaga samma ställning inför dig som församlingen i Antiokia! När Herren så får göra oss stilla inför sitt ansikte, kan han börja gifva oss uppdrag.

För några år sedan besökte jag en aflägsen bergstrakt i Kina och lärde där känna en Herrens tjänare, en kines, samt fick tillfälle att följa med honom och se, huru han hade missionerat för Herren. Jag häpnade, när jag såg, hvad denne man hade uträttat, och jag sökte efter hemligheten till den kraft, som hade uppenbarat sig i detta svaga redskap. Jag fann den snart. Denne man umgicks mycket med sin Gud. Då han kom in i stugorna, satte han sig alltid stilla ned och talade några minuter med Gud, innan han talade med någon människa. Alla visste, att han satte umgänget med Gud i främsta rummet. Jag hörde, att Gud gaf honom uppdrag, och jag fick själf tillfälle att se, hvad Gud hade verkat genom hans hand. En dag, när jag kom in i en stuga, hälsades jag så gladt af en kvinna med de orden: »Det var jag, som var lam, som icke kunde gå. Guds Ande sade till fader Li, att han skulle komma hit och bjuda mig i Jesu Kristi namn att stå upp och gå. Och från den dagen har jag gått.» Jag såg denne oansenlige kines, som i all stillhet och enfald hade umgänge med den Helige Ande, sändas ut såsom ett Guds redskap i denna bergstrakt, och jag fann, att Herren på helt kort tid hade brukat honom till många hundra människors frälsning.

De flesta af oss hafva nog äfven hört talas om ett annat af Guds redskap ute i Kina, nämligen pastor Hsi, hvars lefnadsteckning snart utkommer på svenska. Jag lärde känna honom personligen och fick ofta tillfälle att se, huru Guds Ande brukade honom. Ett af de mest framträdande dragen hos denne man var ett mycket känsligt sinne för synden. Jag kommer så väl ihåg en gång, då han förgick sig. Han hade en rättmätig orsak att vredgas. Men icke dess mindre bekände han följande morgon inför alla, äfven inför dem, som stodo långt under honom, denna sin vrede som synd. Detta var icke lätt, ty han var af naturen mycket stolt. Men han bekände, grät som ett barn, bad om förlåtelse samt om att han skulle återfå kraft att tjäna Herren. Ett annat utmärkande drag i hans lif var hans nära umgänge med Herren. Det var för mig en riktig högtid att få vakna om morgnarna och, just då dagen bräckte, höra honom med klar röst sjunga: »Han leder mig», och så få höra, huru han talade med Herren, såsom en vän talar vid sin närvarande vän. Men just därför, att han lefde så nära Herren, var ock hans lif ett så välsignadt lif. Han kunde äfven konsten att fasta, det var ett annat utmärkande drag i hans lif. Hvarje söndag fastade han. Hvarje gång, när han kände, att Gud manade honom att komma i stillhet inför sitt ansikte för någon särskild orsaks skull, stängde han sig inne i sitt rum, fastade och frågade: »Hvad vill du Gud, att jag skall göra?» Och var det ett mycket viktigt uppdrag, Herren gaf honom, fastade han alltid i tre dygn för att få kraft att gå ut och utföra det. Ett annat utmärkande drag i hans lif var, att han aldrig sökte rätt inför världslig domstol. Jag kommer så väl ihåg en dag, då han kom till oss och med strålande ansikte sade: »Nu har Herren talat med mig om en sak, som jag icke vetat förr. Och det är, att jag alltid skall lita på att han själf utför sin sak och sin rätt, och att jag aldrig behöfver räkna med mänskliga medel, med mänsklig rätt eller med mänsklig makt. Jag har icke förstått det förr», tillade han, »men nu har Gud sagt mig det, och nu tackar jag honom, för att jag slipper använda mänsklig rätt.» Ja, Herren har öfverallt sina tjänare, som stå inför honom, och som han utrustar för sitt verk. Och, kära vänner, är det ej isynnerhet i vår tid af oändlig vikt och betydelse, att vi stå rätt inför vår Gud? Jag vet, att vi alla äro af den meningen: att det nu är den yttersta tiden. Herren gifver oss tecken på alla håll och för hvarje dag, att ändens tid närmar sig mycket, mycket fort. Vi se det på det politiska området, på det sociala området, och vi se det på vetenskapens område. Vi se det också på det kristliga området. Det har gått med många, såsom det omtalas i den bibliska berättelsen: »de blefvo sömniga och sofvo». Vidare tager laglösheten öfverhand. Antikrists ankomst är förberedd, såsom den aldrig förr varit, ja, allt synes vara förberedt. Kristi uppenbarelse närmar sig. Vi hafva ju ock här sjungit i en liten sång:

»Jag tror, att Kristus kommer snart,
Jag är viss, att Kristus kommer snart,
Ja, jag väntar, Kristus kommer snart.»

O, att det finge blifva riktigt lefvande för oss, att han kan komma hvilken dag som helst och hvilken stund som helst! Huru viktigt skulle det då icke blifva för oss, som tro, att stå i rätt förhållande till vår Gud, att ständigt lefva inför hans ansikte!

Genom hvad vi hafva hört under denna konferens, veta vi också, huru Herren särskildt i dessa dagar pekar på nödvändigheten af att gifva Anden rum i församlingen. Ja, bland Guds barn rör sig ett djupt behof af den Helige Ande. Hvarför har man just vid denna konferens dröjt vid detta ämne? Hvarför ha vittnesbörden varit så enstämmiga just i detta stycke? Är det icke en Guds särskilda kallelse till oss att akta på denna sanning? Är

det icke Guds mening att visa, det han vill, att hans Ande just nu skall få herravälde öfver oss, och att vi skola förstå, att det är säkert och tryggt att lämna oss under hans välde och ledning, ja, att det är det enda trygga att låta Guds Ande råda öfver oss, och att vi oförbehållsamt lämna oss i hans hand?

Kära vänner, vi hafva helgat oss åt Anden under denna konferens. Må vi icke på minsta vis taga tillbaka, hvad vi gifvit, utan i fortsättningen låta Herren tala och verka genom oss!

Men vi se märkliga tecken icke blott i den kristna världen utan äfven bland *judarne*. Blott för några dagar sedan meddelade en engelsk tidskrift ett uttalande af den största judiska tidningen i London om väckelserna i Wales. Däri förekommo följande ord: »Den judiska nationen behöfver få ögonen öppnade för att se, hvad Gud gör i våra dagar. Eller behöfva icke vi såsom *en nation* väckelse från vår Gud?»

Och i *hednavärlden!* Ja, där se vi också underbara tecken. Har någonsin hednavärlden stått i en sådan ställning, som den gör just nu? För någon tid sedan talade jag med en broder, som nyligen återvändt från Indien, där han fått se mycket af Guds verk. Han sade: »Indien är icke detsamma nu som för några år sedan. Det står i en annan ställning inför Gud, det är helt och hållet förändradt.» Om vi vidare tänka på, att just de längst stängda dörrarna hafva blifvit öppnade för evangelium, är icke detta också ett tecken? Se, hvad som händt i Afrika, huru just de missionärer, som utgått från vårt land, och som så länge hafva stått inför den slutna dörren och klappat, nu hafva fått komma in! Om vi sedan vända våra ögon mot den yttersta östern, hvilka stora ting hafva icke händt där! Jag kan icke beskrifva för eder, hvad jag kände, när jag kom tillbaka till Kina den sista gången och såg Kina, sådant det då var. Sedan den tiden, under de sista två, tre åren, har det förändrat sig mycket mer. Vi hörde i går en broder påpeka, att där Guds Ande brukar sina barn, vill han bruka dem såsom lamm. Och när Guds barn blifva lamm, lika Jesus i det stycket, då vinner han seger genom dem. Och brukade icke Herren under förföljelsen år 1900 sina svaga barn som offerlamm? Huru många var det icke då af missionärerna, som offrades på Herrens altare! Och huru många af kineserna var det icke, som då villigt gäfvo sina lif för Jesu Kristi namns skull! Fann icke Herren många lamm där, som han fick bruka till sin ära? Om vi tänka på detta, kunna vi förstå orsaken till de stora förändringar, som timat i Kina. När jag tänker på dessa våra kära vänner, som nu stå där under altaret, som räknas till martyrernas skara, som vänta och bida den stora dagen, då Jesus skall uppenbaras, så kommer den frågan för mig: Skulle icke också vi nu erbjuda oss åt Jesus Kristus och säga: »Jesus, du får göra också oss till lamm. Vi äro redo och villiga att offras för dig, blott du vinner seger i världen.» Herren kallar oss nu att intaga den ställningen. Jag vill nu särskildt dröja vid några synpunkter, som belysa de stora förändringar, som för närvarande försiggå i Kina.

För det första veta vi, att det i alla tider varit särskildt utmärkande för den kinesiska nationen, att deras ansikten varit vända mot det förflutna. Där sökte de sitt andliga stöd, sin hjälp, sin undervisning, sin ledning. Men nu hafva de vändt ryggen åt det förflutna. De misströsta numer om att deras forntida heliga män kunna hjälpa dem. Hela sinnesstämningen har blifvit totalt förändrad. Jag sade, att de hafva vändt ryggen till det förflutna, att de hafva vändt helt om. Och hvad är det, de nu speja efter? Jo, nu blicka de ut öfver det närvarande och fråga: »Hvar skola vi finna någon vis man, som kan vara vår ledare, vår hjälpare?» I den sinnesstämningen se de ut öfver världen. Och, vänner, när de så se på oss, i hvilken ställning finna de oss? Finna de oss motsvara sina förväntningar; kunna de med sina blickar dröja vid oss och känna: »Där hafva vi förebilden, där hafva vi hjälpen?» Aldrig någonsin har Guds folk varit ställdt framför en så allvarlig uppgift som just nu, då fyra hundra millioner människor fästa blicken på oss. Det kinesiska folket har sinne för det djupa, det sanna, det andliga. De hafva stora andliga behof. O, att här funnes en församling, som i fasta och bön kämpade för deras frälsning! Huru skulle det icke röra deras hjärtan! Jag vill blott erinra om den dag, då den gamle troshjälten Hudson Taylor dog i det inre af Kina i hufvudstaden i provinsen Hunan, hur folket då täflade om att visa honom tacksamhet, därför att de visste, att han legat på sina knän och under åratal bedt för deras frälsning. Det hade gripit kinesernas hjärtan, så att de i honom sågo den dyrbaraste skatt, Gud hade gifvit dem. Och de ville icke släppa honom från sig, ens då han var död. O, att de, då de se oss, finge se en skara, som i likhet med Hudson Taylor toge ett sådant intresse i deras frälsning, att vi på våra knän kämpade för dem!

Ett annat utmärkande kännetecken för kineserna är, att de *forska efter ljus*. Det kinesiska folket har icke i likhet med flera andra hednafolk varit nöjda med att vandra i mörker, utan de hafva under hela sin tillvaro sökt efter ljus. En af deras förnämsta filosofer säger äfven klagande i en af deras böcker, som ännu läses af alla skolgossar i Kina: »Vägen är ännu icke ljus.» Dessa ord blefvo orsaken till att en af våra evangelister började fråga efter evangelium. Hvad det kinesiska folket i närvarande tid känner i djupet af sina hjärtan, är, att de *sakna ljus*, och att det, som de hafva räknat för ljus, icke är ljus. Jag träffade för icke länge sedan i Kina en yngling, som just höll på att läsa en otrosskrift, öfversatt från franskan, och när jag frågade, hvarför han läste en sådan bok, möttes jag af en skarpt förebrående blick och af denna motfråga: »Huru kan ni fråga, hvarför jag läser? Vet ni icke, att vi kineser tusentals år varit bundna i mörker, och när ljuset kommer till oss, skulle vi då icke läsa och taga emot?»

Det var blott en af de många, en röst från hela det unga Kina, som nu ropar efter ljus. Hvad som nu bjudes dem, är vetenskapens ljus, men ack, en sådan vetenskap, där Gud icke har någon plats. Hvad som vidare bjudes dem, är otro och uppenbar gudsförnekelse. Det bjudes dem i rikt mått. På det fältet råder ingen brist hvarken på villiga arbetare eller på företagsamhet. Det arbetas natt och dag för att bereda kineserna tillfälle att lära känna den europeiska otroslitteraturen. O, att det i Guds församling funnes lika villiga och verksamma krafter, som den Helige Ande kunde få utrusta och utsända för att gifva dem det sanna ljuset, Jesus Kristus! Och o, att han funne just sådana bland oss! Jag tänkte särskildt i går afton, då en broder talade om, huru ljuset sken på talarestolen i Wales, så att predikanten måste gå ned

från densamma: »O, att det började skina så där kraftigt äfven bland oss, och att från oss detta ljus syntes ända ut i hednavärlden!» Det är icke nu såsom förr blott en och annan i Kina, som söker efter ljus. De äro tvärtom många, som famla i mörkret och fråga: »Hvar är ljuset, hvar är ljuset?» Finnes då i närheten en missionär, tänka de: »han måste hafva ljuset.» Men tyvärr finnes det ännu så få missionärer. Dessa, som söka efter ljus, få därför gå långa vägar för att träffa någon missionär. Det var icke länge sedan, en man och hans son kommo vandrande fyrtio svenska mil för att träffa en af våra missionärer och af honom få ljus med sig hem.

Ett annat drag, som utmärker det kinesiska folket, är, att det söker efter *kraft*. Många af kineserna äro medvetna om att det behöfves en moralisk kraft för folket och för nationen. Jag vill blott erinra om hvad jag berättat en gång förr, om en ung lärd kines, som sade: »Om vi vilja tillägna oss Europas vetenskap, måste vi skaffa oss en religion, som kan styra våra hjärtan, annars gå vi förlorade.» Kineserna känna, att de hafva andliga makter att kämpa emot, där all mänsklig kraft är förgäfves. Den sataniska makten är förfärligt stor i hednavärlden. Skola vi bjuda dem kraften genom Jesus Kristus? O, att Gud finge inviga oss till att blifva kraftkanaler i världen för hans Ande!

På ett stormöte därute aflade en af våra evangelister ett vittnesbörd, som grep mig djupt i hjärtat. Han sade: »Gud har sagt mig, att vi få icke stå i Herrens tjänst i vår egen kraft eller tro, att vi naturligtvis äga kraft, därför att vi äro Guds barn, utan hvarenda gång Gud kallar oss, måste vi gå inför hans ansikte och begära särskild kraft för det uppdraget. »Häromdagen», fortfor han, blef jag kallad till en, som var besatt af en ond ande. Jag gick dit. Familjefadern bad mig så innerligt: »Drif ut den onda anden, vi äro fullkomligt maktlösa, men vi hafva hört, att ni, som tro på Jesus, hafva makt att drifva ut onda andar.» »Jag gick in», sade han, »och läste något ur det Nya testamentet. Då rusade den besatte på mig, och det var med möda, jag kom undan med lifvet. Jag stannade och tänkte: 'Gud, hvari har jag felat? Hvad är orsaken till detta? Är icke du mäktig?' Då sade Guds Ande: 'Du fastade icke och bad icke. Du beredde dig icke för detta uppdrag. Du gick, då du blef kallad utan att fråga mig.' Jag fick gå hem, ödmjuka mig inför Gud och säga: 'Herre, jag gick utan att fråga dig, och då gick det, som det gick. Men nu, Herre, gif mig du kraft! Går du med, då skall jag gå'.» Sedan han fastat och bedit ett dygn, gick han åter åstad och befallde så den orene anden i Jesu Kristi namn att gå ut af människan. Och den orena anden tog henne och kastade henne på golfvet; munnen fradgades, och hon föll i dvala, men efter några minuter var hon frisk och tackade Gud för att hon blifvit befriad från djäfvulen.

I den sista post, jag erhöll från Kina, fick jag höra, att där spridas traktater i tusental öfver hela landet, hvilka beskrifva väckelserna i Wales, och att kineserna med ifver gripa efter dessa traktater och läsa dem. Tänk, om vi snart därute i Kina skola få bevittna en sådan väldig, genomgripande väckelse som i Wales! Jag tänkte, när jag läste detta: Kanske vill Gud använda denna underrättelse till att väcka äfven oss på nytt. Äro vi redo för en sådan Andens utgjutelse öfver hela världen? Skola vi vara med? Jesus Kristus kommer *snart, snart*. Äro vi då redo? Må Gud få välsigna oss därtill för sitt namns skull! Amen!

Stort behof af nya hjälpkrafter i Kina.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina önskar härmed fästa läsarens uppmärksamhet på nedanstående varma vädjan från missionens ledare på fältet om hjälpkrafter i det kristna skol- och evangelistutbildningsarbete, som pågår bland de kristna församlingarna i Kina. Detta arbete är af en ofantlig vikt såväl för Guds rikes uppbyggande och befästande som för kinesernas lyftande ur ett tillstånd af mörker, försoffning och stillastående till att blifva en lifskraftig och af kristna principer ledd nation. Stora möjligheter äro nu öppnade i Kina för ett nydaningsarbete af oerhörd räckvidd, ty öfverallt spåras ett begär att mottaga undervisning och lära känna, hvad som kan ersätta och öfverträffa konfucianismens och taoismens utan kraft befunna tankebyggnader. Det gäller då att gifva kineserna något annat än en ytlig västerländsk kulturs fernissa. Endast en af evangelium buren och genomsyrad utbildning och fostran skall kunna iståndsätta den i Kinas kristna församlingar växande ungdomen till att blifva bärare och ledare af en ny tid af framåtskridande i ljus och rättfärdighet. Hvilket arbetsfält finnes icke här för den Kristus hängifna, bildade unge skolläraren, hvilken utväg att samla skatter, som icke mal och rost fördärfva! Må vår broders rop: »Kom öfver och hjälp oss», ej förklinga obesvaradt, det är vår och många missionsvänners varma bön till honom, som är mäktig att till svar härpå låta sin Andes nitälskan fylla några unga mäns hjärtan och göra dem villiga och trängtande att få gå.

En vädjan till de troende folkskollärarne i hemlandet.

Och de vinkade åt sina kamrater, som voro i den andra båten, att de skulle komma och hjälpa dem. Och de kommo och fyllde båtarne, så att de begynte sjunka. Luk. 5: 7.

Bröder, vi äro i behof af eder hjälp!

Rundt omkring oss uppväxer ett ungt släkte, barn af kristna föräldrar. Missionen måste bereda dem tillfälle att få kristlig skolundervisning, och för sådan undervisning kräfvas för ändamålet lämpliga lärare.

En annan af missionens uppgifter och en af de viktigaste är utbildningen af infödda evangelister. Vår mening är att från våra skolor på de olika stationerna utvälja troende ynglingar, om hvilka man har hopp, att de i framtiden kunna tjäna församlingen som predikanter eller skollärare, och sända dem till evangelistskolan. Dessutom förökas församlingarna årligen med unge män, som efter några

års undervisning och utbildning vid sistnämnda skola kunna predika evangelium. Den evangelistskola, vi genom Herrens godhet nu fått till stånd, är ännu att förlikna vid ett senapskorn. Förutom af en kinesisk lärare skötes undervisningen för närvarande af tvänne missionärer, men som deras tid måste ägnas åt många andra grenar af verksamheten, och då hvarken dessa missionärer eller någon annan af de manliga arbetarne på fältet äga kunskap i pedagogik, måste arbetet i denna skola blifva mycket otillfredsställande. *Vi behöfva några Herren hängifna män, som kunna ägna hela sin tid åt det viktiga skolarbetet* dels vid de nämnda skolorna för barnen och dels vid den större evangelistskolan för de unga männen.

I flera år har jag känt mig manad att till Sveriges troende folkskollärare ställa en uppmaning att komma hit öfver och hjälpa oss i den gren af missionsarbetet, hvarom jag nu har talat. Åter och åter hafva dessa tankar kommit i mitt sinne. Herren har icke gifvit mig någon ro, och i dag måste jag låta min vädjan i hans namn utgå till eder.

Under min snart tjuguåriga bekantskap med missionärer i Kina har jag bland dem lärt känna sådana, som i hemlandet varit präster, apotekare, militärer o. s. v. men egendomligt nog icke en enda folkskollärare, åtminstone icke någon från Sverige. Och dock ären I där hemma ofta de främste i allt godt verk. Huru god användning skulle icke en troende folkskollärare här finna för den utbildning han erhållit! Måttet af hans kunskaper synes mig motsvara det föreliggande behofvet. Vi begära ej mycket, två à tre ödmjuka, af Guds Ande uppfyllda bröder, villiga att, om så visar sig vara Herrens vilja, ägna sig åt de ungas undervisning. I vår Mästares eget namn vågar jag fråga dig, broder: »Hvad svarar du Herren på denna vädjan?»

Yuncheng, Shansi, Kina i juni 1905.

August Berg.

Trenne missionärsveteraner.

Af *Jane af Sandeberg.*

Det händer icke ofta, att trenne sådana missionärsveteraner hafva glädjen att mötas på själfva fältet för sitt arbete efter ett halft århundrade af oafbruten möda.

D:r Martin, d:r Griffith John och Hudson Taylor äro alla öfver sjuttio år. Hvar och en af dem har varit en banbrytare inom sitt särskilda arbete. Under ett halft århundrade har hvar och en af dem ägnat sitt lif och sina krafter åt det land, dit Gud kallat dem, och med icke ringa framgång sökt föra sanningen till kineserna och kineserna till sanningen.

D:r Martin anlände först till Kina. Såsom missionär såväl som tolk vid legationen, föreståndare för universitetet i Peking, författare och lärare är han enastående. Sedan de utländska professorerna lämnade universitetet i Peking, har han ägnat sig åt litterärt och uppfostrande arbete tillsammans med vicekonungen Chang-Chih-tung i Wuchang.

D:r Griffith John anlände efter sex års arbete på andra platser till Hankow och blef Central-Kinas apostel. Han bildade en församling på denna plats, men hans arbete sträckte sig långt därutöfver. Han företog långa och äfventyrliga resor, predikade med nitälskan och kraft Kristi evangelium och är genom sina traktater, böcker och bibelöfversättningar känd öfver hela landet. Han har i år, omgifven af vänner och medarbetare, firat sitt 50-årsjubileum.

Mr Hudson Taylor grundade Kina Inlandmissionen med syfte att föra evangelium till alla de provinser i Kina, som ännu ej hade nåtts däraf. Detta af Gud så rikt välsignade arbete känna de flesta missionsvänner. Från Chili till Yunnan, från Chekiang till Kansuh finnas nu missionsstationer, hvarifrån ordet om Guds frälsning för alla folk utgår.

Porträttet å första sidan togs i Kina Inlandmissionens trädgård i Hankow den 24 maj 1905, och strax efter sedan dessa rader nedskrefvos, kom telegram med underrättelse, att Kina Inlandmissionens älskade ledare afsomnat — sju dagar efter sedan fotografien togs.

Ur »*Hans Stjärna i Östern.*»

Barmhärtighet har vederfarits mig.

Af *Agnes Forssberg.*

Fru Liu är icke nagon märkvärdig person hvarken som hedning eller kristen. Hon har sina jämlikar öfver hela Kina i lidanden och i synder, men få äro de, som i likhet med henne vid sin lefnadsafton funnit en skatt så dyrbar, att den kunnat komma dem att förgäta det, som är tillryggalagdt, och sträcka sig mot det, som är framföre.

Fru Liu är 68 år gammal. Hon är född och uppfostrad i ett välburget hem. Vid 19 års ålder blef hon gift, men redan efter 6 år blef hon änka. Inom ett år ingick hon emellertid åter äktenskap, nu med en änkeman, som hade två döttrar. Den äldre af dem var då 12 år gammal och den yngre 8 år. Fru Lius bröllop firades i den första af årets månader, och i den sjunde månaden samma år reste hennes man, som var handlande, bort i affärer och stannade borta i flera år. Det är för öfrigt i Kina mycket vanligt, att affärsmän ha sina affärer långt från hemmen och under flere år icke besöka de sina. Under mannens bortovaro gifte fru Liu bort sina två styfdöttrar, då de hunnit omkring 17 års ålder. Några år senare blefvo båda allvarligt sjuka. Fadern efterskickades men hann ej hem i tid för att ännu en gång få träffa dem. Den ena dottern dog i den 6:te och den andra i den 12:te månaden samma år. Fru Liu sörjde dem mycket. När mannen återkom till hemmet, hade han varit borta i 10 år. Vid den tiden var han en opierökare, och i sin sorg öfver döttrarna drogs fru Liu med i samma synd. Mannen stannade i hemmet under 3 år. Sedan reste

han åter och kom aldrig mer tillbaka. Efter 7 à 8 år fick fru Liu underrättelse om att han var död.

Genom opierökningen hade deras ekonomi blifvit dålig. Vid mannens frånfälle inställde sig fordringsägarne, och fru Liu måste till dem öfverlämna den jord, de ägt, med dithörande åkerbruk. Som äfven hennes två mågar dött, hade hon ingen anhörig, som hjälpte henne att ordna för sig. I det första giftet hade hon haft en son och i det andra äfven en son och en dotter, men dessa tre barn hade dött såsom helt små. Alla hennes kära hade således genom döden lämnat henne. Hennes enda tröst var att röka opium och tobak, att spela kort samt hos grannarna prata bort tiden. Dessemellan grät hon — ja, hon grät ständigt, berättade hon mig. All hennes öfverblifna egendom gick till opium. Först sålde hon sitt hus och sedan sak efter sak, tills hon hade endast det mest nödvändiga kvar.

När hon rökte opium, berättade hon, kommo, egendomligt nog, nästan alltid två små blå fjärilar och flögo omkring henne. Hon trodde, att det var hennes styfdöttrar, som kommo för att trösta henne, hvarför hon alltid tilltalade dem med deras namn, bad dem att få ljufva drömmar o. s. v. Denna tanke uppstod hos henne därigenom, att döttrarna såsom döda blifvit klädda i blå sidendräkter, och att de två fjärilarna voro i samma färg.* Det var henne därför till en stor tröst att röka opium.

Så var fru Lius lif fullt af sorg och saknad, då Herren beredde henne tillfälle att få höra det eviga lifvets ord. Hennes hjärta var då så mottagligt därför, att hon mottog det, såsom en af törst försmäktande griper efter en dryck friskt vatten. Fem månader efter sedan hon hade hört det glada budskapet om frälsningen genom Jesus, var hon bestämd att afstå från opiet, under hvars bruk hon varit en slaf i 25 år. Efter 26 dagar var hon också fri från allt begär. Det hade kostat henne mycket lidande, men hon hade med fast tro och förtröstan hållit sig till honom, som ensam kan frälsa från synden och af honom blifvit hulpen. Sedan hon upphört att röka opium, såg hon icke mer de två blå fjärilarna. Året därpå inträdde hon genom dopet i den kristna församlingen.

I flera år har hon nu fått njuta af den frid och glädje, som endast Jesus kan gifva. Och hon säger, att sedan hon funnit den dyrbara skatten, Jesus, är hon icke längre bedröfvad. Ära vare Herren för hvarje själ, som han får frälsa!

Älskade i Herren, I, som läsen denna fru Liu's lefnadshistoria, viljen I icke göra något för de många millioner här i Kina, som ännu icke fått lära känna Jesus, ja, som icke ens hört om honom? Eller kunnen I vara tillfreds, medan I veten, att millioner och åter millioner lefva ett lif i synd, fullt af bedröfvelser, utan Hugsvalare och Frälsare, och att de därefter måste möta döden utan hopp om något bättre, utan hopp om evigt lif?

* Det är vanligt i Kina, att de döda ikläda fullt dräkt.

Hören I det ej, hur de klaga sin nöd,
Viljen I eder förbarma?
Vi, som funnit lif i vår Frälsares död,
Skyndom att hjälpa de arma!
Lifvet är så kort: ännu är tid att gå.
Hvem vill ge sitt lif, hvem vill den suck förstå?
Ack, hur länge än dröjer dagen att gry,
Kommer ej frälsningens timma?

Den tyska Kina Inlandmissionen.

Bland de många missionssällskap, som arbeta i Kina, finnas åtta *tyska*. I det följande vilja vi redogöra för *ett* af dessa sällskap, som för sin tillkomst har att tacka grundaren af den engelska Kina Inlandmissionen, den välsignade gudsmannen Hudson Taylor.

I Schleswig-Holstein och särskildt i trakten af Kiel hade genom denne Herrens tjänare tändts en hänförelse för missionen, som i slutet af år 1897 ledde till grundande af en tysk Kina Inlandmission. Verkligt ordnad blef emellertid verksamheten först på hösten 1899, då till ledare kallades pastor *H. Coerper*, som dittills förestått ett diakonisshus i Strassburg.

De tre första åren hade missionen sitt hem i Hamburg. Här utbildades i all stillhet flera syskon, och härifrån utgingo de första sändebuden till Kina. Men så öfvergick huset i Hamburg i början af år 1902 i ny ägares händer, och flyttning blef nödvändig. Herren hade emellertid ett nytt hem i beredskap. På det tydligaste visade han söderut mot den lilla staden *Liebenzell* i Württemberg. Här ställdes nämligen ett lämpligt hus till missionens förfogande. Så påkostande det än var att lämna vänkretsen i norr, följdes ropet

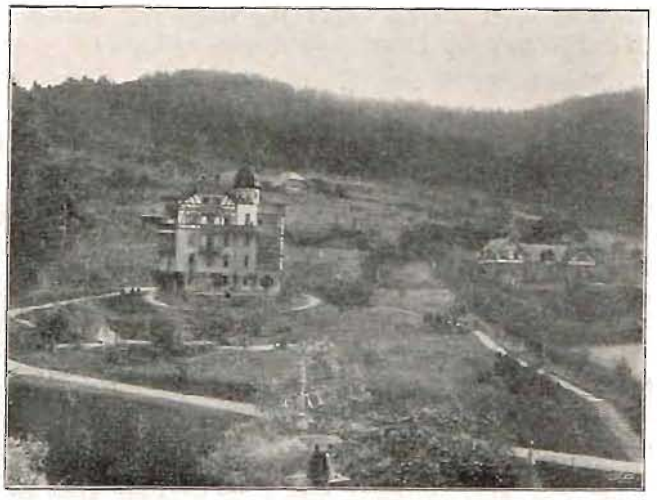

Liebenzell.

mot södern. Och att det var *Herrens* ledning, som följts, visade sig bland annat äfven därigenom, att missionen från denna tid började omfattas med kärlek och intresse af de troende öfver nästan hela landet.

Missionshemmet i Liebenzell var en riktig gafva af Herren. Läget på sluttningen af Schwarzwald omkring en timmes järnvägsresa från Karlsruhe och två timmars från Stuttgart, afskildt från den bullrande

världen, ägnar det sig förträffligt till en förskola för en blifvande missionär. Här i stillheten och lugnet kan missionärskandidaten ostördt få lefva i gemenskap med sin Gud, ägna sig åt missionsstudier och öfva sig i praktiskt arbete för Herren genom att ute i de kringliggande byarna i mindre kretsar vittna om vägen till frälsning. För öfrigt erbjuder egendomen med sin präktiga jord, sin stora trädgård, sin ladugård och sin hönsgård rika tillfällen för kandidaterna till kroppsarbete.

Till den först upplåtna villan, Lioba, lades snart två andra, Schwarzwalderhuset och Brödrahuset, och i sommar har grunden lagts till ännu ett fjärde hus. I och med det att verket vuxit och utgifterna ökats, har Herren gjort allt flera af sina barn villiga att understödja arbetet. En af de grundsatser, missionen följer i likhet med den engelska K. I. M., är att aldrig sätta sig i skuld. En naturlig följd häraf är emellertid, att missionens ledare åter och åter ställas på svåra trosprof. Men genom allt har Herren härligen hulpit. — En annan af missionens principer är, att den står på *alliansens* grund, att således kandidaterna kunna tillhöra olika evangeliska samfund. Häri torde också en förklaring ligga till att denna mission räknar sina vänner inom så vidt skilda kretsar af troende.

Missionshemmet i Liebenzell har rum icke endast för föreståndaren och hans familj, lärarepersonalen och kandidaterna, utan kan äfven mottaga sådana gäster, som behöfva hvila för både kropp och själ. Den omedelbara närheten till Schwarzwald å ena sidan och de två gånger om dagen återkommande andaktsstunderna göra Liebenzell till en gärna uppsökt hviloplats.

För närvarande stå 13 bröder och 9 systrar under utbildning i hemmet.

Husordningen är följande: Kl. 7 morgonbön. Dessförinnan skall hvarje elev omsorgsfullt ha städat sitt rum. Mellan 8—12 hållas lektioner. Förutom bibelstudium, hvarpå lägges stor vikt, meddelas undervisning i olika ämnen såsom kyrkohistoria, tyska och engelska. Kl. 10 hålles en kort rast, då frukost intages. Middag kl. 12,15. Efter denna till half 2 har hvarje elev *en stilla stund*, som helst bör ägnas åt läsande af den heliga skrift och åt bön. Från half 2 till 4, då kaffe drickes, förrättas kroppsarbete vare sig inom hus eller utom hus. Efter kaffedrickningen bedrifvas självstudier. Kl. 7 intages aftonmåltiden, och kl. 8 äger den gemensamma aftonbönen rum. Tiden till kl. 10, då alla ljus skola släckas, användes till enskild bibelläsning och bön.

Af denna husordning framgår, att man i missionsinstitutet i Liebenzell framför allt vill lära de unga missionärskandidaterna att inse betydelsen och välsignelsen af att lefva i stilla umgänge med Herren. Stor vikt lägges äfven vid, att ingen stör eller förströr sin rumskamrat under de stunder, han vill afskilja för ordet och bönen, liksom öfver hufvud taget att onödigt, fåfängligt tal skall vara bannlyst. Hvar och en af kandidaterna skall hafva klart för sig, att han är kallad till *helig tjänst bland odödliga* själar.

På grund af den gjorda erfarenheten att »i en sund kropp bor en sund själ», lägges ock stor vikt vid allt, som kan främja den kroppsliga hälsan. Därför följes den regeln: Tidigt uppe om morgnarna; tidigt till hvila om aftnarna. Därför lägges äfven mycken vikt vid kroppsrörelse och kroppsarbete. Hvarje missionärskandidat skall äfven hafva klart för sig, att den obetydligaste jordiska syssla har betydelse för evigheten. Med flit, trohet och ordning, med ett ord såsom *inför Gud*, skall därför hvarje syssla utföras. Det yttre kroppsarbetet har sin stora betydelse äfven i så måtto, att eleven därigenom får tillfälle ådagalägga, om han äger ett villigt, tjänande och självförsakande sinne, samt att utvecklas i rent praktiskt afseende, något, som alltid blir till gagn ute på missionsfältet.

De först utsända missionärerna arbetade tillsammans med engelska syskon, tillhörande K. I. M. Men de sista åren hafva de tyska syskonen arbetat för sig själfva på ett dem af K. I. M. anvisadt område i *Hunan*. Deras antal är 15, 7 bröder och 8 systrar. Två bröder och två systrar hafva i höst ytterligare utsändts. De manliga missionärerna äro stationerade i Paoching och Yuan-chow, de kvinnliga i Changsha — den stad, där Hudson Taylor fick hembud — samt på två nyligen grundade utstationer.

Den tyska Kina Inlandmissionen skiljer sig genom utsändande af ogifta kvinnliga missionärer från flertalet andra tyska missionssällskap. Framfödd som den är ur de andliga lifsrörelser, som på senare tiden genomgått Tyskland, är den, om den än står i ett visst samband med den engelska K. I. M., en tysk mission med tysk karaktär och understödd helt och hållet af tyska missionsvänner. Den har ock i Herrens hand varit ett icke ringa redskap att bland många af Tysklands troende väcka nitälskan för att det folk, som vandrar i mörkret, måtte få se *ett stort ljus*.

"Kom och hjälp oss!"

Af

Mary Ramsten.

II.

Denna eftermiddag kunde emellertid en evangelist fröjda sig att se folket sitta där på sluttningen med uttryck af nyfikenhet och undran målade på sina ansikten. Hjärtesträngarna vibrerade vid tanken på Frälsaren, som ömkade sig öfver folkskarorna, då de voro såsom får utan någon herde. Ack, om deras hjärtan blefve uppmjukade, pånyttfödda, lefvandegjorda genom beröring af hans klädafåll, som ger kraft åt den kraftlöse, mod åt den modlöse, nytt lif åt den i synden döde! Tafian var så gripande med dessa olika ansiktsuttryck, dessa lefvande själar så begränsade och unnade så litet glädje af mörkrets furste, hvilken troget tjänas i detta land. Jag önskade, att min kamera kunde hafva »knäppt» af dem just då (hvilket inom parentes skulle gifvit anledning till deras ögonblickliga försvinnande af pur rädsla). Eljest var detta en tafla, jag önskat sända eder, mina läsare, med det ropet från Kina: »Kom och hjälp oss!» Deltag i vårt arbete för evangelii spridning. Är du själf född på nytt till ett »lefvande hopp», så är det hög tid att vakna upp ur din likgiltighet och ikläda dig ansva-

righetskänsla för din döende broder och syster i Kina. »Skall jag taga vara på min broder?» säger mången ännu i dag. Man säger det om den i synden sjunkande brodern på sina egna gator, man säger det om den i afguderi och öfverträdelser döde brodern i Kina. Man vågar icke säga det i ord, men man säger det i handling. Kristna församlingar såväl som enskilda kristna säga: »Skall jag taga vara på min broder, bör jag försaka någon bekvämlighet, något nöje, någon resa för min broder i Kina? Andra kunna gärna försaka, men jag behöfver ej försaka, andra kunna gärna bedja för hedningarnas frälsning, men jag har ej tid. Mina affärer, mitt hem, mina nöjen och intressen på närmare håll taga all min tid i anspråk.»

Under det du bor i din moderna våning och upptänker nya sätt att försköna den, bo somliga härute i hus, som hålla på att falla omkull. Så är fallet i Sinan Hsien, där jag för närvarande vistas. Regnar det, så kommer vattnet in genom det otäta taket. Är det för varmt, finnes i somliga rum intet fönster att öppna. En af systrarna, som i förgår hemkom från 14 dagars vistelse i en grannstad bland kineserna, var vid hemkomsten så aftärd, att vi med förvåning utbrusto: »hvad har du gjort?» Det kom då fram, att hon lefvat blott på kinesisk kost dessa veckor, vattvälling och hårdkokta ägg för att vara i stånd att för öfrigt själf bestrida resans utgifter. Hon ville ju ej alls klaga, men denna gång manar Gud mig att föra andras talan, och må han få använda dessa ord att uppväcka någon slumrande själ där hemma!

Missionärer borde aldrig af församlingen utsändas på hednafältet, om ej de kristna i fortsättningen vilja försaka, bedja, arbeta och lida för hedningarnes frälsning. I fall församlingens medverkan upphör i hemlandet, så omöjliggöres också vårt arbete på fältet. Hvad kunna vi förmå emot denna stora hop, som kommer emot oss? Hvad kunna vi ensamma uträtta inför mörkrets och luftens andemakter i himlarymderna? Hvad kunna vi göra inför denna likgiltighet och materialism, denna död i öfverträdelser och synder, detta mörker, hvilket aldrig är svartare än hos en i afguderi fjättrad människosjäl? Min broder, min syster, låt Gud tala till dig i dag, lägg handen på ditt hjärta och fråga dig själf: gör jag, hvad jag kan för hedningarnes frälsning? Försakar jag något, lider jag något och arbetar jag något?

Guds tankar och vägar äro högre än våra tankar. Utan tvifvel väntar Gud, att du på ett helt nytt sätt skall blifva hans kämpe för Kina. Många hafva under åren slappnat, som en gång med hänförelse arbetade för detta land. Många, som voro med, hafva gått bort. Icke vill väl äfven du gå bort? Guds löften om välsignelse tillämpas på den uthållige. Den, som kämpar redligt, skall krönas, och den, som uthärdar, skall regera med. Den, som varit trogen i det minsta, skall en gång få höra Konungen säga: „Väl gjordt, du gode och trogne tjänare, i en ringa ting har du varit trogen, jag skall sätta dig öfver mycket.

Det hus, vi bebo, ligger midt på en hufvudgata, och väggarna äro så tunna, att man kan följa med allt, som pågår i grannens vägg i vägg liggande rum. Under den månad, jag varit här, har jag ofta väckts nattetid af deras förehafvande. Jag hörde en natt, huru en liten ny världsmedborgare gjorde sitt inträde i denna sorgliga, synduppfyllda värld. Jag har nattetid hört, huru kvinnor trälat för sitt lifsuppehälle vid spinnrockens surrande. Jag har hört små flickors ängsliga skrik vid den smärta, fotbindningen åstadkommer. Sist men icke minst, jag har hört, huru två själar ingingo i evigheten. Båda voro de familjefäder, boende på hvardera sidan om vårt hus. Den ene af dem var i blomman af sin ålder, blott något öfver 30 år. Fullkomligt frisk, hade han på kvällen varit ute med sin lilla flicka och fodrat sin åsna. Gick sedan till hvila och dog efter några timmar af vrede. Det låter hemskt och underligt men är dessvärre en ganska vanlig dödsorsak i Kina. Mannen, som ägde indigofält, hade på eftermiddagen varit hos färgaren för att kräfva ut betalning, som denne var skyldig honom. Då penningarna ej lämnades, förbittrades han men behärskade sig, tills han kom hem till sin familj, där han omtalade allt och sedan afled, såsom redan nämnts, af vrede. Förmodligen hade något blodkärl sprungit, därigenom att han ej gifvit luft åt sina känslor. Den andre som dog, var en opiirökare, något öfver 50 år, som under halfva sin lifstid varit en slaf under den lasten. Vid 1-tiden på natten kunde man sluta sig till hvad som tilldrog sig hos våra grannar genom den skärande klagolåt, som vid sådana tillfällen alltid utstötas af den dödes närmaste. Hustruns och moderns grofva stämmor ackompagnerades af flera späda barnaröster, jämrande sig på liknande sätt. Det är ett för en västerländing helt främmande ljud, som börjar djupt ned i basen och slutar med ett crescendo i diskanten. Vid deras klagan tillströmmade äfven deltagande grannar, hvarför denna klagolåt från två håll, som pågick ända tills det började ljusna, förjagade hvarje tanke på sömn. Dessutom greps jag af en känsla, att onda andemakter voro i rörelse, triumferande öfver två oförberedda själars ingång i evigheten. Och dock var detta blott en bråkdel af de hundratal, som hvarje timme i Kina dö utan Kristus. Statistiska uppgifter säga, att 1,560 dö hvarje timme, 26 hvarje minut, att nedsänkas i hopplösa grafvar, följda af klagande anhörigas förtviflade sorg. O, hvilket ändlöst själatåg ur tiden in i evigheten! Där äro de bortom vårt räckhåll, men här kunna vi ännu nå dem. Hvarje själ är återlöst med Kristi dyra blod och kan därför i likhet med oss födas på nytt till ett lefvande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda.

Några minnen och intryck.

Med hvilket intresse emotser man ej den stund, då man med egna ögon skall få se afguderiet i ett hedniskt land! Redan som barn kände jag i mitt hjärta ett djupt deltagande för dem, som böja knä för stock och sten.

I den stora staden Ganking i Sydkina besökte jag för första gången ett buddatempel. Genast vid inträdet möttes mitt öga af två kolossala afgudabilder. De höllo svärd i sina händer och sågo obeskrifligt grymma ut. I de olika rum, vi passerade, funnos en mängd afgudar, likaså i det höga tornet strax bredvid templet. Buddistprästen, med rakadt hufvud och klädd i fotsida kläder,

ledsagade oss i de olika irrgångarne och var mycket vänlig. Med min kamera tänkte jag taga några bilder men afråddes af en äldre missionär, emedan folket tror, att vi på så sätt taga »anden» ur belätena. Lefvande framstodo härvid Pauli ord för mig: »Månne att en afgud är något, eller att ett afgudaoffer är något? Nej, utan att hvad hedningarne offra, det offra de åt *onda andar* och icke åt Gud, 1 Kor. 10: 19, 20. Mången offrar och tillbeder väl tanklöst men mången ock i det bestämda syftet att hafva gemenskap med andevärlden. Ofta höra vi personer säga, att de ej tillbedja det synliga belätet utan den ande, det representerar.

En afton förra sommaren såg jag en stor procession draga fram öfver den konstgjordt bevattnade jorden utanför Hanchengs stadsmurar. De bördiga fälten likna en trädgård och ge 3 skördar årligen. Men nu började vattnet i floden att bli knappt, och därför måste gudarnes medlidande uppväckas medelst trummors larm och högtidliga processioner. Följande natt regnade det häftigt; man tillskref detta gudarne, och öfverallt på fälten brändes nu rökelse till deras ära.

För några dagar sedan samlades några personer, tillhörande boxarnes parti, i ett litet tempel för att tillbedja den sexarmade krigsguden samt en stor väggmålning, föreställande en tiger. I sin blinda ifver höllo de ut ända till morgonen samt påstodo sig hafva verklig gemenskap med »anden». Han talade till dem och sade, förklarade de, att vi, utländingar, slagit in spikar i hans bröst. Dessa män syntes verkligt tagna i besittning af onda andar. För visso hafva vi icke strid emot kött och blod utan emot ondskans andemakter i himlarymderna, Ef. 6: 12.

Börjar någon tro på Jesus och förstör sina afgudar, mötes han nästan alltid af någon särskild pröfning. Än blir någon i hans familj sjuk eller dör; än dör något af hans husdjur o. s. v. »Det är gudarnes hämnd», säga hedningarne.

Hancheng med sina många grafvårdar och minnesmärken efter höga ämbetsmän och mandariner har ock en massa tempel. Men de tala i sitt förfallna skick om en svunnen storhet. Många af dem äro nu blott ruiner, och afgudarne ha remnat i stycken. Väl läser man ännu de stolta orden: »Stor, självexisterande» öfver afgudens hufvud, men i mänget hjärta är tron på hans makt borta, och man ler helt hjärtligt åt »guden, som ej kan bevara sig själf».

Evangelii segertåg har nått ända hit. Frälsningen i Kristus är nu dagens stora samtalsämne i byar och hem. Ljus och mörker, lif och död mötas i väldig kamp. Kristus, som är starkare än den starke, har krossat ormens hufvud. I hans namn, som sagt: »Icke med makt, icke med kraft, men genom min Ande», skola äfven vi segra, och »afgudarne skola platt förgås».

Nath. Högman.

Meddelanden från Redaktionen.

Såsom synes af prenumerationsanmälan, utkommer Sinims Land härefter med tvenne nummer i månaden, den 1 och den 15. Nästa nummer utsändes den 2 januari, hvadan våra vänner ombedjas att verkställa prenumerationen i god tid, så att tidningen utan dröjsmål måtte komma dem tillhanda.

* * *

Kalendern *Hans Stjärna i Östern* utkom i medio af nov. Enligt hvad vi försport, har den emottagits med glädje af missionens vänner och varmt rekommenderats i tidningspressen. Förvisso skola de enkla skildringar och berättelser ur det lefvande lifvet bland Kinas folk, som kalendern bjuder läsaren, uppväcka och föröka intresset för missionen i Kina. Detta är vårt hopp och vår bön. Det är äfven detta, som missionssyskonen åsyftat med sina skildringar.

Vi äro mycket tacksamma för all den hjälp med kalenderns spridning, som vi i fortsättningen kunna få.

* * *

Då missionär Folke i sitt i detta nummer intagna föredrag omtalat åtskilligt om en af Kinas kristna, pastor Hsi, är det för redaktionen en glädje att kunna meddela, att en fullständig skildring af denne märklige mans lif och verksamhet lämnas i en från Aktiebolaget Normans förlag i dessa dagar utkommande bok, *Pastor Hsi* (se annonsen å sid. 112).

I ett förord till denna bok yttrar dr Karl Fries bl. a.:

»Pastor Hsi är en bok, som på mig gjort ett djupare intryck än de flesta böcker, jag någonsin läst. Detta härleder sig i första rummet från själfva innehållet, om hvilket någon med sanning sagt, att det utgör ett det kraftigaste bevis för den andliga världens verklighet. Det är emellertid icke blott innehållet i och för sig utan äfven det talangfulla sätt, hvarpå det behandlats, som gör boken så intressant och lättläst. Författarinnan, Geraldine Guinness, är redan förut särdeles väl känd.

Pastor Hsi har redan öfversatts till flere språk och på dessa såväl som på originalspråket vunnit en högst ovanlig spridning.»

Vi hoppas framdeles få återkomma till denna värdefulla bok.

* * *

Till vår stora ledsnad hafva vi erhållit underrättelse om att vår syster *Emma Andersson*, som i medlet af af september lämnade Amerika för att återvända till missionsfältet i Kina, insjuknade på vägen och vid ångfartygets ankomst till *Yokohoma* i Japan måste föras till sjukhuset, där det sedan befanns, att hon hade tyfoidfeber.

Mycken bön uppsändes härifrån vid denna underrättelse för den kära sjuka. Vi visste, att vår syster, fru Jane Guinness, f. af Sandeberg, med sin man befann sig på bröllopsresa i Japan och äfven skulle besöka Yokohama, men att hon icke hade en aning om att Emma Andersson fanns i denna stad. Men Herrens ord: »Medan de ännu tala, vill jag bönhöra», gick här i uppfyllelse. Fru Guinness fick, som det såg ut af en händelse, af en missionär veta, att en af C. I. M:s kvinnliga missionärer låg på The general Hospital. En aning uppstiger då inom henne, att det är Emma Andersson, och hon begifver sig dit. Hon fick träffa den sjuka, som för tillfället var redig — hon brukade annars yra mycket. Och vi kunna förstå, huru kärt detta sammanträffande var.

Vår sjuka syster var stilla och fullkomligt nöjd med Guds vilja.

På sjukhuset erhöll hon den bästa omvårdnad, och till vår glädje skref äfven fru Guinness, att några troende lofvat att taga sig af fröken Andersson, så snart hon kunde mottaga besök.

Som ingen vidare underrättelse nått oss, hafva vi all anledning tro, att en verklig förbättring inträdt, och att vår kära syster åter skall få upptaga det arbete bland Kinas folk, som ligger henne så varmt om hjärtat.

* * *

Ganska oroligt har det i sommar varit ute på missionsfältet, såsom vi den senare tiden genom bref fått erfara. Nu synes emellertid, Herren till pris, allt åter vara lugnt.

Hvad som vållade oroligheterna, var en förening, *Kålao-hväi* (Brödraföreningen). Denna, som är systematiskt ordnad med sina anhängare inkorporerade under gula, blå, hvita, röda och svarta flaggor, håller noga reda på sina medlemmar och bestraffar brott och förseelser med slag, tortyr eller dödsstraff. Till sin egentliga uppgift har den gjort att störta den nu regerande dynastien. Emellertid grep regeringen in med kraft. Den lyckades uppspåra namnen på ledarne, och hundratals häktningar företogos. Lärare, köpmän, ämbetsmän, handtverkare, bönder och vagabonder införpassades till fängelserna i de olika städerna. Öfver 50 hafva blifvit halshuggna, däraf 23 blott i Yuncheng, och ännu lära flera dödsdomar komma att verkställas. Sista tiden har man icke heller hört talas om att upprorsmakarne vunnit nya anhängare. Äfven om denna förening ej hade till syfte att utdrifva utländingarna, är det all sannolikhet för att förföljelser ej hade uteblifvit, om dess planer lyckats. Vi kunna därför ej nog prisa vår Gud, som afvändt den hotande faran.

* * *

Enligt underrättelse från missionsfältet har det af flera viktiga skäl blifvit bestämdt, att våra systrar *Anna Janzon* och *Ebba Burén* skola flytta till *Honan-Fu*, där då äfven Yungnings flickskola förlägges. Vi hoppas, att denna förändring i arbetet i Honan blir till det bästa, fastän ett större ansvar och tyngre arbete lägges på dem, som få till sin uppgift att genom besök uppehålla arbetet i Yungning, som på så sätt kommer att blifva en utstation till Honan-Fu.

* * *

Vår syster *Sigrid Bengtsson*, som med sådan trohet och sådant nit sedan år 1902 arbetat på S. M. K:s missionsfält, anträdde i början af november den fyra månader långa resan från Shanghai till sitt nya missionsfält, *Tali-fu* i Yunnan. Hennes blifvande make, missionär Hector McLean, skulle möta henne på halfva vägen i Chung-kuang, och skulle de där firа sitt bröllop. Säkert vilja missionsvännerna i förbön komma ihåg denna vår kära syster på hennes nya arbetsfält, som anses vara det hårdaste af alla fält i Kina. — Bland sina svenska missionssyskon lämnar fröken Bengtsson ett stort tomrum liksom ock bland många af de kinesiska kristna i Hanchengdistriktet, för hvilka hon varit till stor välsignelse.

Från hemarbetet.

Missionär E. Folke har under september, oktober och november kunnat göra flera missionsresor i landsorten, och har han därunder blifvit mycket uppmuntrad af det intresse för missionen i Kina, som vännerna ådagalagt på de trakter, han besökt, hufvudsakligen i Småland och Värmland. En resa inom Östra härads ungdomsförbund, som underhåller missionär Carl Blom, har särskildt gladt honom. Herren gifve sina barn, både unga och gamla, nåd att verka Guds verk, medan dagen varar, så att många budbärare må kunna sändas ut bland dem, som intet hafva tillredt åt sig!

Brefafdelningen

Byn Ch'i-li den 25 aug. 1905.

»Min nåd är dig nog, ty min kraft fullkomnas i svaghet.» 2 Kor. 12: 9.

Det är nu länge sedan jag skref. Under det skolan pågår, hinner jag ej, och nu under ferierna, just som jag skulle upptaga brefskrifningen, fick jag ondt i ett öga. Vill nu i korta drag meddela litet om arbetet i Puchow och distriktet under våren och sommaren.

I skolan hade vi 19 elever. Fienden försökte äfven under denna termin att skada oss. Han gör sitt bästa för att hindra arbetet i skolan. Det är nog så, som någon sade, att så länge man endast tillfälligtvis anfaller hans fästen, får man någorlunda vara i fred, men slår man sig ned på en plats, har man att vänta häftiga strider. All början är svår. Jag är dock förvissad om att Gud skall vinna härliga segrar genom vår skola och i hela detta distrikt. Vi hålla på med att bedja Gud om en väckelse och *börja med oss*. Hvad detta kan innebära, veta vi ej till fullo, men känna, att Gud måste sätta knifven till både här och där för att göra sina barn till rena, brukbara käril, husbonden till heder.

Vid vårt stormöte på våren hade vi den glädjen att få döpa 10 personer, 5 män och 5 kvinnor, af dessa man och hustru i två familjer. För två af de män, som då döptes, hade jag hållit på att bedja under 5 à 6 års tid. Uthållig bön segrar! Vi hade också den *stora* glädjen att få tillsätta tre diakoner, de första församlingstjänarne inom detta distrikt. Bedjen särskildt för dessa, att Gud må få rikligen välsigna dem och bruka dem till sitt namns förhärligande!

Då skolan slutat, lämnade fröken Bordson och jag Puchow och kommo hit till Ch'i-li, den plats som Gud beredt för sommaren. Denna by ligger inom vårt eget distrikt, och gifves här tillfälle till arbete såväl som hvila. Många kvinnor ha kommit hit på besök, och lifvets ord har blifvit utsådt. För någon tid sedan firades här en fest till afgudarnes ära. Vi hade då under flera dagar folk i skaror, af hvilka flera med intresse tycktes lyssna till evangelium. Om söndagarne ha vi oftast många åhörare under mötena — en söndag, då månadsmöte hölls här, öfver 100 personer. Vi beslöto för en tid

sedan att hålla aftonbön för kvinnorna på e. m., innan mörkret inbröte, och kommo då stundom 20 till 30 kvinnor. Nu ha de brådtom på sina fält: både bomullen och pepparen äro färdiga och måste plockas. Arbetet bland männen har skötts af en af våra nyvalda diakoner, som varit anställd hos oss i sommar som lärare. Gud har välsignat hans arbete ibland dem, så att det burit frukt.

Jag nämnde i början af mitt bref, att jag haft ondt i ett öga. Det var regnbågshinneinflammation. Jag har haft detta tvänne gånger förut. Det började på onsdagen, och på lördagen var ögat så dåligt, att jag trodde jag skulle förlora synen. Detta kändes så mycket svårare, som mitt andra öga är för närsynt att kunna användas, och jag då skulle blifvit så godt som blind. Vi sände då efter två af våra diakoner, och smorde de mig med olja i Herrens namn enligt Jak. 5: 14, 15 samt lade händerna på mig och bådo. Under det de bådo, kände jag, att en förändring inträdde med ögat, och inom några dagar var inflammationen häfd och dimman, som lagt sig öfver ögat, fullständigt borta. Vi ha en stor Gud, en Gud, som gör under, prisadt vare hans heliga namn! Det gjorde mitt hjärta så godt att se deras tro, som bådo för mig, den hvilade så fast vid Herren. Många af våra infödda kristna komma oss på skam, när det gäller att taga Gud såsom läkare för kroppen.

Min kära kamrat, fröken Bordson, har måst lämna Ch'i-li, emedan luften här var så hög, att hon ej kunde tåla den. Samma dag hon reste, kom fröken Ida Anderson hit. Åter ett bevis på Guds fadersomsorg om sina barn! Genom Idas hitkomst bereddes mig nämligen tillfälle att få resa till ett stormöte, som vännerna i byn Peh-shu, omkring 2 sv. mil härifrån, utlyst till den 12 och 13 aug. Missionär Tjäder var äfven närvarande. Annonser om mötet hade uppklistrats öfverallt på långa sträckor, så att det blef en väldig tillströmning af folk. Kapellet, som just blifvit färdigt, var under middagsgudstjänsterna fullsatt af endast kvinnor. Männen fingo sitta på gården under ett tält, som slagits upp. Sista mötet på söndagsaftonen var utsatt såsom vittnesbördsmöte men blef i stället ett »frälsningsmöte». Tjugu personer, 13 män och 7 kvinnor, förklarade sig villiga att följa Jesus och bekände offentligt de synder, som hållit dem fångna. Bed, att de må komma helt öfver på Herrens sida!

Redan i våras hade jag tänkt att i slutet af sommaren få göra en resa till denna by och stanna där några dagar. Det blef nu bestämdt, att vi skulle anordna en veckas bibelkurs med kvinnorna. Vi ha haft en sådan förut här i Ch'i-li i sommar med godt resultat. Jag skulle eljes ha rest omkring till de olika byarna, men med detta blir mycket mindre uträttadt, ty då skola kvinnorna laga mat åt oss, när vi komma, och vi få knappt något tillfälle att tala med dem eller lära dem något. I kursen deltogo ej mindre än 18 kvinnor, ett par skolflickor inberäknade. Vår lärare, som var med, undervisade dem i läsning — de flesta känna ej ens igen skrifteckren — och jag gick igenom berättelserna om Jesu födelse, det var allt, jag hann med. Dessutom hade vi morgon- och aftonbön, då vi fingo tillfälle att framhålla åtskilliga sanningar. Allt var så beredt af Gud, att jag är viss om att evighetsfrukt ej skall uteblifva af vårt besök i »Cypressbyn».

Vid stormötet på våren i Puchow blefvo vi tillfrågade, om vi ej skulle vilja taga emot hustrurna till några af våra församlingsmedlemmar för att vänja dem af med opium. Två af dem äro nu hos oss. Vi hoppas, att de skola omvända sig till Herren; eljest är det stor fara för att de snart börja röka igen. Bedjen äfven för dem!

Tiden för uppbrott härifrån är snart inne. Den 20 sept. börjar skolan, om G. v. Bedjen för mig, att Herren må gifva de krafter, som behöfvas till själ och kropp!

F. Prytz.

* * *

I skördetiden.

Vi äro åter inne i den härliga hösttiden, då sommarens intensiva värme utbytts mot klara, kyliga dagar. Särskildt i år, då sommaren varit ovanligt varm, har omslaget i vädret värderats.

Persimmoner, drufvor, päron och äpplen utbjudas nu rikligt och billigt. Det är skördetid. Våra stormöten ha ock tagit sin början. I Hancheng döptes den 10:de 6 män och 5 kvinnor, dels från Hoiang, dels från Hancheng.

Här hade vi möte i går och i förrgår. Två män och två kvinnor döptes inför en stor, uppmärksam folkskara. Men lika viktigt är, att de troende befästas i nåden, så att ej affall sker. Vi hade denna gång den sorgliga plikten att utesluta en medlem till följd af förargelseväckande lefverne. Sådant gör hjärtat ondt.

Under mötesdagarna fingo vi underrättelse om att en broder i Puchow-församlingen blifvit uppäten af en varg. Hans stympade kropp fanns om morgonen ute på en tröskplan, dit han om kvällarne brukade draga sig tillbaka för att bedja. Broder Henrik Tjäder varnade honom vid sitt sista besök för att om aftnarna bedja ute, alldenstund trakten vimlar af vargar, men hans svar var: »Om Gud beskyddar mig, så har det ingen fara.» Följden blef den ofvan nämnda, en varning för alla att ej kasta sig i fara och fresta Gud. Vid afskedsmötet i dag talade jag några ord öfver Apg. 21: 32, anbefallande de närvarande åt Guds ord, »som förmår uppbygga och gifva arfvet», och samtidigt påminnande om »de svåra ulfvar, hvilka icke skona hjorden». Vi hade nu fått tvenne påminnelser om faran af att fresta Gud. En hade — den uteslutne medlemmen — blifvit, om icke dödad, likväl svårt sårad, en annan, en mycket snäll broder, hade blifvit lekamligen dödad.

Herre, du är min tillflykt!

Yuncheng den 2 okt. 1905.

August Berg.

* * *

Utdrag ur bref.

Hancheng den 31 aug. 1905.

. . . Det har varit mig till stor nytta att vara med på kinesiska möten samt att få följa syster Thora Hattrem på husbesök i sommar. Särskildt kärt var det få göra henne sällskap till Hoiang för 2 à 3 veckors tid. Som ingen utländsk arbetare varit stationerad där, sedan systrarna

i våras flyttade, kom hon dit för att läsa med kvinnorna, och det var mycket uppmuntrande att se så många kvinnor intresserade att lära. Vi reste också en dag ut till en by, inbjudna till en »sökares» hem, där vi mottogos mycket vänligt. Den gamla modern berättade oss, huru förskräckt hon förr varit för utländingarna, och huru hon vid syster Sigrid Bengtsons besök sprungit ifrån hemmet; nu satt hon där så glad och lugn, ej blott lyssnande utan ock förklarande för andra, hvad som talades. Och sonen sade så glädjestrålande: »Det är Gud, som förändrat hennes hjärta.» En mängd människor kommo för att se oss och ville som vanligt hafva svar på alla möjliga frågor om oss och våra hemland m. m., men mången syntes ock med glädje lyssna till budskapet. På hemresan mötte oss en yngling, som är intresserad i läran, för att bjuda oss till sitt hem, så att hans närmaste skulle få se oss och höra något om Gud, men, som vi måste till Hoiang den kvällen, var det omöjligt. Jag kan ej beskrifva, huru det kändes att första gången stå ansikte mot ansikte med en den mest bevekande bön: »Kom!» och nödgas säga nej. Men jag bad och önskade, att det ropet skulle nå mångas hjärtan därhemma och att I, älskade vänner »vid trossen», skulle uppmuntras och stärkas till fortsatt verk, »vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren», 1 Kor. 15: 58. O, att det funnes tillräckligt med arbetare på det väntande skördefältet! Från flera byar och platser höres samma rop: »Kom öfver och hjälp oss!» Men hvem skall gå? Måtte Herren snart sända syskonen här förstärkning! Bedjen med oss därom! »I, som anropen Herrens namn, gifven eder ingen ro! Och lämnen honom ingen ro, förrän han har beredt och gjort Jerusalem till ett lof på jorden!»

Maria Nylin.

* * *

Yuncheng den 8 sept. 1905.

. . . Under något öfver en månads tid har jag vistats å ett berg i Shensi för att undkomma denna sommars hetta, som varit svårare i år än något annat år. Jag känner mig tacksam för den tid af hvila och vederkvickelse, som härigenom kommit mig till del. Inom ett par dagar hoppas jag få återvända till Honan, då jag tager vägen öfver Yungning, där jag har för afsikt att besöka en del af de troende i deras hem. Särskildt är det ju af vikt att få träffa dopkandidaterna för nästa stormöte. Jag hade glädjen att få vara med vid förra stormötet i Yungning, då dessa nya forskare kommo på förslag till dop. Yungning-distriktet är ett fruktbärande fält. Verksamhet bedrifves genom infödda krafter i flera större byar, där troende bo.

E. Ossian Beinhoff.

Huru bibeln talar för sig själf.

Förlidet år utdelades genom brittiska och utländska Bibelsällskapets agent i Shanghai öfver ett tusen Nya Testamenten bland Kinas posttjänstemän. Många tacksägelsebref hafva senare tiden inkommit, hvilka visat, att böckerna icke endast med glädje mottagits, utan att de äfven mångenstädes studerats med välsignelse.

Dessa bref besvara äfven den frågan, huruvida en icke kristen kines med vanlig intelligens kan förstå den Heliga Skrift utan kommentarer eller muntliga förklaringar. Följande är utdrag ur en del af de bref, som anländt:

»Eder bibel beundrar jag lika mycket som den kostbaraste pärla. Ack, kineserna längta efter sällhet men veta icke vägen.

När jag var gosse, hörde jag min far och mina bröder tala om Kristi korsfästelse. Jag har i öfver tio år längtat att få lära känna detaljer i denna berättelse men icke haft något tillfälle därtill. Och nu, när jag erhållit denna bibel, har jag en skatt, som tillfredsställer min längtan.

Jag förstår nu, att Gud är allsmäktig och majestätisk. Jag har läst bibeln med sådan glädje, att jag glömt både att äta och sofva. Jag tror, att Gud, som känner uppriktigheten af min önskan, skall gifva mig sitt gudomliga bistånd.»

En annan skrifver från Hunan: »Den heliga boken berör på det djupaste den läsandes känslor. När helst jag läser den, erfar jag glädje. Bokens lära synes mig kunna sammanfattas i dessa ord: Jesus är en Frälsare, som icke blott vill frälsa människorna från fördömelsen utan äfven gifva dem ett evigt lif. Jag vill bedja till Gud. Men huru kan väl en fåkunnig människa sådan som jag komma i ynnest hos Gud? Varen så goda och låten mig få veta alla nödvändiga formaliteter och allt, som jag annars har att iakttaga för att rätt kunna tillbedja honom!»

Från Hwaingan-fu skrifver en: »Jag har lefvat i mörker i öfver tio år och vet icke, hvad som är rätt. Jag läser dagligen några kapitel och har nu kommit till Kristi korsfästelse. Jag förstår, att Jesus är Guds Lamm, som kommit för att frälsa hela världen, och som utdrifver alla djäflar, och som lär oss att vandra på Guds rätta väg.

Läsandet af bibeln uppenbarar, att Jesus kan frälsa våra själar. Detta är alls icke likt Konfucii lära — den kan endast rädda våra kroppar. Själens räddning är dock långt viktigare än kroppens, emedan själen är evig och af oändligt värde, kroppen däremot förgänglig och förstörbar. Edert ädelmod och eder godhet att utdela biblar och sålunda sätta oss, fåkunniga, i stånd att lära känna Jesu kärlek, skall djupt inristas i våra hjärtan.»

I bref från Chili heter det: »Eder önskan, att människor skola erhålla evigt lif och komma ut ur mörkret, är god och lofvärd. Jag har förr hört om kristendomen men icke grundligt kännt den. Genom läsandet af er bibel har jag börjat fatta dess vikt.»

Från en liten stad nära Kanton skrifver en posttjänsteman: »När jag läser bibeln, finner jag den så nyttig som ett ljus i mörkret. Jag bor på en mycket undangömd plats och har icke kännedom om något, som tilldrager sig på andra orter. Jag är så lycklig att hafva erhållit en bibel.»

Från Hoyang skrifves: »Det är redan längesedan, jag för första gången hörde Jesusnamnet. Men om honom själf har jag intet vetat. Genom att läsa boken har jag lärt mig inse värdet af min egen själ, och har jag lärt känna Jesu godhet.»

Från Si-chuen skrifves: »Jag är obeskrifligt glad öfver att ha erhållit en bibel. Denna bok synes mig innehålla en obegränsad välsignelse för hvar och en, som

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under november månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
668.	A. D—m, Kristdala	5: —	
669.	M. O., ur en sparbössa gm L. H., Norrköping	7: 45	
670.	R. N., ur en sparbössa gm L. H., Norrköping	14: —	
671.	M. T:s Tackoffersbössa	57: 87	
672.	E. A., Stockholm	5: —	
673.	P. G. P., Borås	100: —	
674.	E. L., gm d:o	10: —	
675.	Östra härads kristl. ungdomsförb. till Bloms underhåll gm A. S.	300: —	
676.	Tackoffer	40: —	
677.	K. G. M.	10: —	
678.	Af Onämnd, Skåne	15: —	
679.	Från C. O. K:s väntrum och 10:de	30: —	
680.	Onämnd gm O. H., Fridlefstad, Rödeby	2: 50	
681.	Gm C. Å., Sollefteå	10: —	
682.	R—g gm J. S., Stocked, Lökom	5: —	
683.	J. S., Deldenäs, Åtorp	10: —	
684.	Syf. Plantan i Borensberg gm A. S.	25: —	
685.	Ingatorps mfg gm O. J.	75: —	
686.	Onämnd vid bönemötet den 6 nov.	5: —	
687.	E. W., Stockholm	15: —	
688.	Kollekt i Linde den 31 okt. gm C. E. J.	20: —	
689.	Kollekt i Flisby kyrka gm G. L.	25: 25	
691.	Skobo arbetsfören. gm K. B., Tranås	35: —	
692.	K. F. U. M:s missionskrets, Gbg till J. Böllings underh. gm A. R.	100: —	
693.	Onämnd, i brefkuvert	10: —	
695.	Sparbössemedel från Lindes missionskrets gm C. E. J.	48: —	
696.	J. J., St. Mölarp, Tranås	50: —	
697.	E. J., Östersund	50: —	
698.	L. B., Djursholm	100: —	
699.	G. v. R. gm A. R. till Böllings underhåll	75: —	
700.	U. S. i ställföreträdareskap till S. Engströms underhåll gm K. M. A.	400: —	
701.	Från vänner i Falun	200: —	
702.	Bultsbols syfören. gm M. E. B., Ödeshög	25: —	
703.	Rommenäs mfg gm C. E. B., Malmbäck	30: —	
704.	K. G. B., Stockholm	10: —	
705.	O. v. F.	10: —	
706.	K. F. U. M:s missionskrets i Gbg till J. Böllings underhåll	100: —	
707.	Prenumerationsmedel å S. L. fr. G. G., Motala verkstad	10: —	
708.	Gm E. F.: Ungdomsfören. i Nye kr. 6; Kollekt i Hvetlanda kr. 38: 66; fr. Ekekull kr. 3; Slättåkra kr. 2; Bexheda kr. 11: 18; Landsbro kr. 3: 90; J—n, Ramfall kr. 21: 51; H—m, Kärr, kr. 1; Sandseryd kr. 10	97: 25	
710.	Från en missionsvän i Gbg gm A. A., Alingsås	20: —	
711.	»Herren förser»	25: —	
712.	Bexheda mfg gm J. P. F.	25: —	
713.	M. P., Lindesberg	20: —	
714.	I. F., Stockholm	100: —	
715.	Jungfruföreningen i Barkaryd gm A. B.	70: —	
716.	G. S., Lidköping	10: —	
717.	O. K., Lund	7: 75	
718.	Huskvarna kristl. jungfrufören. gm S. P.	35: —	
719.	Onämnd vid bönemötet d. 27 nov.	15: —	
720.	Säby arbetsfören. gm E. O., Gripenberg	40: —	
721.	K. F. U. K. i Venersborg gm A. B.	150: —	
722.	Af Onämnd gm C. F. L., Askeby, Linghem	5: —	
723.	K. S., Bornholm	40: —	
724.	Onämnd, Skåne	21: 55	2,721: 62

Till särskilda ändamål:

		Kr. Ö.	Kr. Ö.
690.	Fru S., Brötjehagen, Flisby gm G. L. till traktater	10: —	
694.	A. de B., till infödd evangelist i Berglings distrikt	75: —	
709.	Till inf. evangelist fr. A. A., Alingsås	200: —	285: —
	Summa kr. för nov.		3,006: 62
	Summa kronor för jan.-okt.		52,132: 71
	Under jan.—nov.		55,139: 33

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Varen nu icke försumlige! ty eder har Herren utkorat, att I skolen stå inför hans ansikte till att tjäna honom och till att vara hans tjänare och antända rökverk.

Missionsfest

hålles Trettondag jul kl. 6 e. m. å K. F. U. M:s lokal (Norrlandsrummet), då äfven sparbössorna för 1905 inlämnas och nya utdelas.

Missionslitteratur.

Från **aktiebolaget Normans förlag** utkommer dessa dagar

PASTOR HSI,

en af Kinas kristna.

Af

FRU HOWARD TAYLOR,

f. GERALDINE GUINNESS.

Bemyndigad öfversättning

af

D:r A. B. BESKOW.

Pris per häftadt ex. 3 kr.

"Hans Stjärna i Östern."

Illustrerad missionskalender 1906, 2:dra årgången utgifven af Svenska Missionen i Kina. Pris: 75 öre.

Rekvisitioner insändas till *Sinims Lands Förlag*, Malmtorgsgatan 8, Stockholm. 25 % rabatt lämnas, då minst 10 ex. tagas.

Minnesord.

Vid arbetet i Guds rike gäller det att hafva grundritningen framför sig: *Guds tankar i deras fulländning.* Det är nåd och ära att få vara med och arbeta för utförandet af Guds älsklingsplan. På de stora egyptiska pyramiderna står denna stolta inskrift: »Ingen infödd har varit med om bygget.» Det var idel slafvar, som utförde verket. Men på Herrens verk står en helt annan inskrift: »Hans barn hafva utfört arbetet.»

E. Frommel.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1905.

läser den. Jag har förut hört om dess värde men aldrig varit i tillfälle att se den. Nu läser jag ofta bibeln, och jag känner det, såsom om den Helige Ande verkade på mitt hjärta.»

En tjänsteman från Hupeh skrifver: »Sedan jag erhöll bibeln, och sedan jag noga studerat den, har jag varit så glad, som hade jag fått en ädelsten. Jag märker nu, att jag under hela mitt flydda lif varit i mörker. Genom att läsa bibeln både morgon och afton har jag kommit till bättre insikt. Jag sörjer djupt öfver min forna blindhet, och det är min uppriktiga önskan att få komma ifrån detta ovissa själstillstånd, så att jag kan nå fram till himmelens port.»

Från Honan skrifver en: »Jag törstar efter er lära och är tacksam, om ni vill vara god och för mig utpeka de viktigaste delarna i bibeln.»

Och åter en annan: »När jag läser den heliga boken, ser jag, att Jesus är en Frälsare, som frälsar alla människor, antingen de äro utländingar eller kineser. Jag är nu öfver sextio år gammal, och ehuru jag är flitig läsare, har jag aldrig förr läst något om denna lära. Det är för mig af stort intresse att veta, att det jämte våra kinesiska böcker finnes en så god bok som bibeln. Jag vill försöka utbreda dess lära och för detta ändamål göra utdrag ur bibeln.»

En skrifver: »Som jag bor på en mycket aflägsen plats, har jag icke tillfälle höra någon förkunna denna lära; men jag har omsorgsfullt läst bibeln och funnit, att där äro många ställen, som äro värda att taga vara på, såsom t. ex. detta, att Gud så älskade världen, att han utgaf sin ende Son.»

Många dylika uttalanden skulle kunna anföras. Äfven om vi medgifva, att »den kinesiska artigheten» är stor, utvisa sådana svar icke blott, att bibeln har lästs, utan att, såsom Luther säger: »Kärnan har kommits åt.» Flere af bibelsällskapets bokspridare hafva nu fått i uppdrag att besöka postkontoren i åtskilliga af Kinas provinser.

Axplock från fältet.

Från *Yuncheng* skrifves, att söndagsmötena äro ganska väl besökta, och att bland åhörarna äfven bruka infinna sig en del af de soldater, som från Taiyenfu blifvit beordrade till platsen. Ett par kvinnor hålla på att förberedas till dopet. Den ena, Li, är tjänarinna hos Sandbergs; den andra är en mycket gammal, krokryggig gumma men med ett ungdomligt och friskt sinne, full af ifver att lära. Äfven en man erhåller f. n. dopundervisning.

* * *

I ett bref af den 13 oktober meddelar missionär Aug. Berg, att tvenne män blifvit döpta i Yungning och två män och 4 kvinnor i Honan Fu.

* * *

I *Tongchow* har missionär Linder för medel från Amerika och för mycket godt pris lyckats få hyra ett stort och godt hus, hvari förutom bostad kunnat inredas ett utmärkt kapell med skiljevägg (skärm af trä) mellan mäns och kvinnors platser. Detta är för syskonen i Tongchow en stor glädje, emedan det gamla kapellet är litet, otrefligt och illa beläget. Meningen var, att den nya predikolokalen skulle invigas vid höstmötet den 30 sept. och 1 okt. Må vi förena våra böner med syskonens, att många själar i detta hus må bli förda från mörker till ljus!

I det bref, hvari missionär Linder lämnar oss detta glädjande meddelande, skrifver han bl. a.: »Missionen har f. n. en välsignad arbetstid härute. Nästan alla dess arbetare äro ute på fältet, och evangelium får utveckla och sprida sig. Ledsamt, att vi dock äro så få på landsbygden! De flesta äro bundna vid stationerna.»

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen:

Att Herren afvändt ny förföljelse ute på missionsfältet (sid. 108).

Att vår syster Anna Janzon och missionär J. Bölling till sin hälsa betydligt förbättrats. — Att fröken Frida Prytz till svar på trons bön blef botad från sin ögonsjukdom (sid. 109).

Att församlingen förökats genom nya medlemmars intagande (sid. 109).

Att så stort begär förspörjes bland de hedniska kineserna efter att höra och lära känna sanningen (sid. 110).

Att en lämplig predikolokal erhållits i Tongchow.

Böneämnen:

Vår syster Emma Anderssons återställande (sid. 107).

Om nya hjälpkrafter, särskildt i det kristna skol- och evangelistutbildningsarbetet (sid. 102).

För dopkandidaterna och de nydöpta.

Vår syster Sigrid Bengtsson (sid. 108).

Att »Sinims Land» må vinna ingång bland allt flere missionsvänner.

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission *tisdagen den 12 december* i Landtbruksakademiens lokal Mästersamuelsgatan 43, 2 tr.

Bönestunder hållas:

Kl. ½11 af brukspatron *J. Hedengren.*
» 1 » pastor *T. Lindhagen.*
» 6 » missionär *E. Folke.*

Gåfvor mottagas tacksamt af:

Maria Berg
34 Nybrogatan, 1 tr.
Isabel Faxe
22 Karlavägen, 3 tr.
Louise Kylén
10 Humlegårdsgatan, 3 tr.
Tekla Liljeqvist
31 Malmskillnadsgatan, 1 tr.
Amelie och *Louise Schön*
28 Skeppsbron, 3 tr.
Tekla Tjäder
39 Grefturegatan, 1 tr.

Emma Beskow
34 Östermalmsgatan, 1 tr.
Elin Holmgren
8 Malmtorgsgatan, 2 tr.
Elisabet Landgren
99 Regeringsgatan, 2 tr. t. h.
Olga Magnusson
23 A. Handtverkaregat. 3 tr.
Sigrid Storckenfeldt
6 A Engelbrektsgatan, 2 tr.
Elvine Weinberg
Karlstad.